T.S. Khasis
pe datorie

L

pe datorie de T.S. Khasis prefaţă de Oana Cătălina Ninu seria Poezie i colecţia Prezent

©2011 c«<-Ss<- ***ie.*** ţ><M"îu.rî *(ite**.r*-re.***

www˙cdpl˙ro i editura@cdpl˙ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349
editor: Cristian Cosma (un cristian) producţie: Victor Jalbă-Şoimaru
Cartea a apărut cu sprijinul h Administraţiei Fondului Cultural Naţional

© Shutterstock Images **llc** pentru fotografia de pe copertă typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0987654321
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Caşiţ, Sergiu-Tudor
pe datorie / T.S. Khasis; pref. de Oana Cătălina Ninu.
— Bucureşti: Casa de pariuri literare, 2011
ISBN: 976-606-8342-29-0
l. Ninu, Oana Cătălina (pref.)
821.13$.1-1

T.S. Khasis
pe datorie

poezii

1

prefaţă de Oana Cătălina Ninu

cnu *le* ţ>a-nVrî *life.* r«-re

T.S. Khasis este pseudonimul lui Sergiu-Tudor Caşiş, născut pe 22 ianuarie 1975, la Lipova, în judeţul Arad. A absolvit Liceul Industrial „Atanasie M. Marinescu" din Lipova, în 1992. De câţiva ani trăieşte în Chesinţ, comuna Zăbrani din Arad.

A debutat în *Arca,* în anul 2002 cu un grupaj de trei poeme. în 2003 debutează editorial cu placheta *Farmacia cuvintelor,* la Editura Viaţa Arădeană.

Publică versuri în *Arca, ca şi cum, Verso, Tribuna, tiuk!.*

în 2005 îi apare *arta scalpării* (Editura Vinea), volum nominalizat la Marele Premiu Prometheus – Opera Prima. Este laureat al premiului Euridice (2006); Premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Arad, pentru Debut. în acelaşi an este invitatul numărului unsprezece al revistei on-line *EgoPhobia.*

în noiembrie 2008, autorul primeşte o bursă de creaţie de un an din partea revistei *Observator cultural.* în acelaşi an îi apare carnetul gratuit *petea la prinz,* colecţia m», 500 ex distribuite gratuit.

în 2009 Editura Ninpress îi scoate ediţia sonoră, la reportofon, a *artei scalpării.*

în februarie 2010 are un supliment de autor la *Biblioteca de poezie* (bibliotecade poezie.wordpress˙com) şi în acelaşi an devine membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Arad.

T.S. Khasis şi-a plătit întotdeauna datoriile

Poezia românească a ultimilor zece ani nu este uşor de delimitat sau de circumscris. Doar referindu-ne la tinerii autori, putem afirma că s-au succedat câteva duzine. Autori care s-au metamorfozat, au rămas prinşi în insectarul „poeţilor douămiişti" sau au reuşit să transgreseze această condiţie şi să se menţină, în continuare, viabili. Deja o serie de nume au rămas la sertar, după ce şi-au epuizat seva poetică în două-trei volume grăbite. Timpul literar parcă s-a dilatat sau, cel puţin, aşa îl percepem din imediata contemporaneitate. Aşadar, în cazul lui T.S. Khasis, cei şase ani care s-au scurs între publicarea *artei scalpării* (2005) şi apariţia volumului „recuperator" *pe datorie* (2011) reprezintă, în acest context, un interval de timp considerabil.

pe datorie nu este o antologie poetică, pentru că nu selectează anumite poeme din primele două volume ale autorului. Este, mai degrabă, un volum integrator, în sensul că reuşeşte să grupeze toate poemele din *arta scalpării* (considerat debut, în 2005, datorită faptului că primul volum, *Farmacia cuvintelor,* nu ajunsese în librării) şi încă o serie de poeme care ar putea alcătui un volum individual (ciclurile *date personale* şi *robinsori).* Există, în poezia ultimilor ani, un celebru precedent al ediţiilor „revăzute şi adăugite" la care se pretează T.S. Khasis. Este vorba d*e Jucăria mortului* de Constantin Acosmei, care a văzut tiparul cu acelaşi titlu, dar cu un conţinut îmbogăţit, în trei ediţii (şi la trei edituri) distincte

(mai exact în 1995, în 2002 şi în 2006). Dar de ce autorul alege această formulă prin care al doilea volum se amplifică, astfel, la nesfârşit? în primul rând, pentru că volumul care 1-a „consacrat" pe T.S. Khasis a fost greu de găsit chiar la puţin timp după publicare. Şi, în al doilea rând, pentru că *arta scalpării* se citeşte şi acum, ca şi în anul apariţiei, cu sufletul la gură, aproape ca o poveste la care aştepţi, cutremurat, finalul.

Pe filonul biografist al lui T.S. Eliot (de unde şi pseudonimul autorului) sau al lui Robert Lowell (obsesie poetică a actantului liric), *arta scalpării* este naraţiunea poetică fragmentară a ratării unui bărbat de treizeci de ani, pe fondul plecării iubitei în Austria: „sunt amintiri ce vin în cercuri fosforescente / ca la cinematograf când se strică pelicula / colţuri rupte pe care n-ai unde să le lipeşti / de regulă le caut sursa fixând un obiect / / dau peste imagini nasoale / amintirile urâte vin cu precizie de laser / pe când flash-urile cu o noapte de dragoste ori cu o sanie / sunt greu de reţinut". O poezie de *flash*-uri, de fărâme de imagini sau de cuvinte, de piese disparate ale unui puzzle care nu se va întregi niciodată. Şi totuşi o poezie care disimulează un fir narativ şi, implicit, o tensiune poetică ce acţionează aproape ca intriga unei povestiri. Poezia din *arta scalpării* are forţa penetrantă a unei imagini şi precizia de scalpel a cuvântului.

Textele se înlănţuie unul de celălalt, şi, deşi marcate de cifre romane sau de date calendaristice, toate alcătuiesc un macro-poem al disperării şi al neputinţei, al maturizării şi al

ratării, al stării de permanentă aşteptare devenită, dintr-odată, starea de fapt a fiinţei: „când ceva se termină / ceva important / te simţi r\everos\rm\ / trăieşti în uluială ca după apariţia unei farfurii zburătoare / sau a unui ou de pe pluto unele / rotiţe se învârt din nou / / în treacăt fie zis în instrumentele de suflat / tre' să respiri altfel nu-s bune de nimic". De fapt tot acest delir, de la un capăt la altul, este rezultatul unei proiecţii parţial melancolice, parţial schizoide, a eului în aşteptare. O aşteptare care urmează, firesc, oricărui sfirşit incert.

Treptat, aşteptarea devine superfluă, iar dacă eul insistă în permanentizarea pvocesvA se mecanicizează. De aici şi până la „rugozitatea" textelor ••t*ş»yaY date personale nu mai este decât un pas. Linia biografistă se păstrează, insă rotiţele nu mai pun în mişcare întregul organism cu aceeaşi vitalitate narativă. Undeva, în măruntaiele poemului, s-a produs o ruptură cronică, profundă, care nu mai poate fi măsluită. Este semnul desprinderii de propria „manieră", semnul că poezia lui T.S. Khasis se îndreaptă spre alte orizonturi decât cele frecventate până de curând. Şi această nouă direcţie lirică se întrezăreşte în poemul care închide volumul, *robinson şi-a plătit întotdeauna datoriile,* o fantezie alegorică care asociază eul liric al *artei scalpării* cu personajul lui Daniel Defoe: „apoi i-au găsit vechiul ford pe pod, / cu motorul pornit / vechiul ford negru cu un început de rugină / în care tânărul robinson / punea la cale excursii partide de vânătoare căsătorii cu/tinere din

auckJand / tânărul robinson care nu exista decât în mintea/lui robinson la 50 de ani: /robinson pe scări cu capul plecat robinson într-un palton abia cumpărat / călcând cu o anumită grijă pe nisipul plajei cu pantofii lăcuiţi".

Suicidul simbolic din acest ultim poem este, se pare, singura cale întrezărită spre a curma chinurile aşteptării. Tot aşa, aşteptarea noastră, a cititorului, este

frântă de închiderea bruscă a copertelor, de existenţa bruscă (şi neînchipuită până în acest punct) a unui „final" dramatic ce transformă estetica fragmentarului într-una a premoniţiei şi a semnelor de tot soiul (durerile „din plex", votca, „poemul cu sconcşi al lui lowell").

Iar dacă volumul *arta scalpării,* prin deschiderea „şliţului către răsărit" ne inducea palida posibilitate a ascensiunii, pe *datorie* îşi închide, aparent ermetic, autorul-personaj în operă. Încet-încet, o dată cu republicarea lor (aproape ritualică), poemele lui T.S. Khasis se transformă în legendă. Cu toate acestea, nu înainte de a ne anestezia toate simţurile.

Pentru că, la fel ca şi Robinson, T.S. Khasis îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

Oana Cătălina Ninu

arta scalpării

ţi se dezlipeşte pielea de pe palme unghiul bărbiei faţă de piept se-nchide
săptamână de săptămână cu un grad şi eu
nu-mi mai amintesc mersul tău poate nici nu

vreau să mi-1 amintesc poate o să-ţi spun că nu vreau să-mi amintesc micile tale evantaie de urâţenie
poate o să-ţi spun cum se vede cerul de-aici
asta să ne încălzească
aşa cum ne-am încălzit într-o iarnă în magazia mălinei pe malul drept al someşului
azi mă uit în oglindă şi-mi spun că asta nu-i totul
pocnetul moale undeva în plex deţin un plex
încă nu am o bibliotecă nici măcar două sute de cărţi am un început de prostată şi-o maşină de scris fabricată în ’75 ţăcănitoarele înţepături în treizeci de ani de derută tac ţac ţac ţac khasis adevăru-i că nu poţi scrie când vrei nici nu te preocupă soiul ăsta de evoluţie
şi
frate-meu dacă nu era schizoid ar fi
băut martini cu măsline pe-o terasă din new-york
frate-meu umblă nopţile pe
coridoarele de la ospiciul mocrea şi
face pe el de frică
din câte ştiu se opreşte crud
exersează vorbitul de unul singur şi toamna cârduri de păsări se
odihnesc în parcul ospiciului şi dup-aia migrează
în vest spre ţările cu temperaturi mai ridicate decât în românia
(21 februarie)
doi ani la rând am trimis scrisori
tipei pe care o iubeam

am rămas cu creierii vraişte
ea a rămas în austria
îmi dă mesaje cam o dată pe săptamână
— scrisorile tale sunt atât de feminine, pentru că eşti bărbat ? aici am de toate, viaţa-i mişto şi-mi place de heider. dă şi tu la o facultate ca oamenii şi nu te mai lăsa impresionat de documentarele cu maimuţe si de piesa aia a lui pearl jam – *alive,* aşa o să-ţi crească barba ca la scriitori şi nu mă mai ruga să revin că nu mă întorc, auf wiedersehen. sms-ul ei nu m-a ucis dar m-a durut undeva în plex m-aş fi bucurat să mă doară altundeva -
unde-i fata aceea conducând un cadillac cu portbagajul plin de săculeţi cu dolari ? s-ar putea
să oprească pe-aici şi să mă invite în mexic... am închiria o cameră la un hotel de epocă
în loc să vizităm ţinuturile machu picchu
am bea tequilla şi am privi el cielo infiltrându-se sub
veranda noastră...
pete vechi de mâncare şi alcool pe genunchi pe
manşete petele cât lentilele poştaşului care seamănă cu cehov
pata în general
peste bolboroseala tramvaielor peste muzica ambulanţelor şi-al maşinilor de poliţie în luciul posac al tejghelelor şi-n viitorul meu poetic
micşorat în alimentară printre rafturile
încărcate-n prostie cu pâini
sticle cu gât sticle fără gât
pulpe de pui biscuiţi aşteptând restul
aud cum vânzătoarei maricica

îi zornăie monezi în pântece
în salonul nr. 9 laur e-n stare să urmărească prin grilaj un smoc de iarbă până când zilele pălesc în norişori cloroform
e răcoros să-ţi închipui o
verandă în mexic o şatenă bând cot la cot cu tine
un cadillac şi briza
umflând puţin perdelele
ea chiar să te iubească sau măcar să-ţi spună
că ar vrea o cină uşoară
şi cadillacul să fie parcat la vedere curat ca luna lucind pe capotă
ar putea fi partea calmă a lucrurilor singura parte
în semiîntuneric felia de pâine unsă cu unt dum -
rahat: singur frunzăresc un *okm*
dup-un minut forţele mele domestice-s prelinse pe covor şi-s vlăguit incapabil şi inexpresiv şi flasc
pe la 5 a.m. neoanele spaţiilor locative pâlpâie în pâcla orelor mele întredeschise
am ajuns până aici...
eventual putinţa de a duce la bun sfârşit un tratament antiparazitar
grăsimile alcoolul şi orice fel de comunicare trebuie suprimate fară reţinere cu două zile înainte de începerea tratamentului pentru că ficatul şi mintea şi...
în ’92 am intrat la psihi
eşti terminat băiete nu-i aşa ? ah copilăria mea asexuată o căcărează o cacealma ca-n filmu’

cu redford & newman &

să înaintezi... o-nvălmăşeală dom' doctor şi-i şi periculos fiecare pacient posedă o sensibilitate particulară de altfel

felu' în care las urme... o treabă urâtă de şofer beat cel puţin acum când firul de continuitate şi consecvenţă a plesnit

ştii tu: partea aia mică din creier care nu gândeşte până la capăt (23 februarie)

m-am trezit cu aceeaşi faţă şi m-am simţit ca atunci când în zăbrani doi inşi mi-au stâlcit mutra dar n-au schimbat-o

un boxeur cu prosop şi pungi de gheaţă abandonat în vestiar

cel mai scârbos lucru

mai scârbos decât tine însuţi

e de ex. să-ţi dai seama că şirurile de oameni

nu se mai termină sau să ai senzaţia tembelă că

ziua aia a meritat osteneala să ieşi din casă

pulberea zilei

la suprafaţa dură a lucrurilor personale

seara m-am înscris într-un partid pentru şase beri

ajuns acasă am dat drumul la radio şi am citit

un poem cu sconcşi de lowell

am plâns vreo zece secunde

am râs cam tot atâta

şi nimic nu era adevărat

doar prosteala ce-mi era cumva de folos

şi

din nou acasă încărcat de toate alea într-o noapte cu radioul la capu' patului

la telefon mi-a zis că şi-ar da viaţa pentru mine am ascultat-o emoţionat
deşi nu doream să dea cineva ortu’ popii pentru mine mai ales ea
şi am crezut-o aşa cum o credeam pe maică-mea toată dragostea mea rezistentă antrenată
era acolo pe fir
când am recitit poemul cu sconcşi al lui lowell mi-am amintit că prima noapte în care am descoperit că sunt singur
s-a petrecut într-un bloc de patru etaje într-o baie
atunci s-a pornit maşinăria
pe întuneric
sub
luna de culoarea urinei tre’ să-mi schimb buletinul să-mi instalez
dinţii lipsă tre’ să slăbesc
să rezist fără să-mi pese tre’ să-mi
fac o asigurare pentru ziua când voi înnebuni
ştii
eram în parc mă gândeam că e simplu: să fuţi să bei să mori dar totul se complică
parcă ţi-ar pune cineva un cod greu de descifrat sub nas
şi unele săptămâni devin dezolante şi tu de nestăpânit
apoi au venit agenţii
am făcut (£)
nu era nimeni prin preajmă
să mă scoată din rahat
m-au pus să mătur tot parcul
dumnezeule mi-am zis

poate mă angajez măturător de parcuri
dar nu
eu am măturat doar acel parc muncă în folosul comunităţii lipovane
două ore am strâns frunze pahare de unică folosinţă tampoane o pereche de chiloţi bălţi de vomă mucuri de ţigări (le-am ales pe cele mai lungi) căcaţi de câine cutii de bere cartele
pace-domnu-agent-pace – pacea-i un efort al limbii dă-i înainte fraiere
apoi a aterizat o pasăre mică pe o bancă şi imediat
a venit o femeie s-o hrănească firimituri de pâine vreo două felii după ce femeia a plecat
a trebuit să mătur şi firimiturile şi pasărea mică şi am măturat
cred că nu o să ajung niciodată în mexic sau în argentina
presupun că doar spaima se rostogoleşte în cutia craniană şi asta e de ajuns pentru a răspândi
un iz de insectă trecută prin râşniţa de cafea – din greşeală şi tot din greşeală
într-una din nenumăratele reîntoarceri în locul unde mă hrănesc dorm
voi găsi un briceag ultrafolosit
s-ar putea să-l iau cu mine şi să-i găsesc un loc la vedere printre celelalte lucruri personale
(nicio legătură cu seria de identitate G.K. nr. 728585)
în pozele din buletin arătăm a infractori periculoşi
m-am uitat şi eu la mine în acte n-am făcut mare brânză

morţii au şi ei acte animalele casele toate-s înregistrate undeva

tre’ să existe în vreun dosar în vreo condică o semnătură de-a tatei ce confirmă că el este tatăl meu iar eu sunt fiul lui

de la umeri în sus

gândeşte-te că arăt ca un aeroplan descoperit în junglă sau un poster cu niagara într-o vilă fără tablouri cu preşedinţi fără fotografii de familie pe şemineu fără canari

un detaliu plat la naştere o ştampilă şi la sfârşit ultima ştampilă câte sa fie ? zece douăzeci cincizeci

înghesuite ar începea pe o frunte sau pe un plic

ştampila de la maternitate ştampila poliţiei ştampila biroului

forţelor de muncă ştampile pe diplome ştampilele de la şcoală

de la primărie de la administratorul blocului de la renel

de la centrele de recrutare ştampile de la doctori ştampile

de la poştă...

uneori am chef să le aplic câte-un pupic să le ling

cu dragoste iubita mea cu poftă dulceaţa mea nemuritoarea mea

scumpetea mea

aura certificatului de naştere

ştampila certificatului de deces (4 martie)

laur a avut mereu supleţea

de a se închipui medic la new-york

cu stetoscopul la gât ca o medalie prin
central hospital căsătorit cu o mulatră amanda
sau sally sau jane
seara pe străzi păzite
în cea mai păzită ţară din lume o dată pe lună la statuia
libertăţii în week-end spălatul maşinii şi-un telefon acasă
ce mai faci tată ? pe când un nepot fiule ? şi tot
soiul de zaharicale ce te fac să pleoscăi de fericire
şi să nu regreţi mare lucru şi să vrei ca echipa new-york knicks
să câştige la mare luptă finala n.b.a. ceva de
povestit fiului tatălui mamei fratelui ceva de povestit fără
răsuflare gesticulând în mijlocul familiei
în fiecare zi îşi muşcă buza inferioară...
omule
eram în personalul de timişoara singur în compartiment
cu trupul ca un sac de clei îngrămădit pe banchetă cu figura purpurie
porţiunea cea mai dificil de întreţinut cam răvăşit omule un caz deja clasat înghiţind propriile porcării şi pe-ale altora ros de o bacterie necunoscută
urmărind lanuri case cosaşi cai turme de vaci turme de oi
şi multă linişte topindu-se pe şine
laolaltă cu îndemnurile de-a avea o viaţă

profesională
o acută lipsă de voinţă nicio ţintă
sau o foaie matricolă de pus la sigur în sertar deşi-s în stare de multe afecţiune pentru un macac remuşcări digestii sănătoase dublă personalitate plictiseală
omule
sunt în stare să trăiesc suficient pentru a-mi răzui păcatele deşi n-ar rămâne decât zăpăceală şi exigenţe zugrăvite sub fusta unei adolescente – şi mila celorlalţi
şi bonusurile: un loc în tramvai reduceri la tratamente cu reumatism picioare ca două ghiulele spitale şi pensia pentru o groapă
nebunii îmbătrânesc mai repede
vreau să zic că nu-i uşor de suportat să te trezeşti
că nu ai un stetoscop la gât ca amanda sau sally sau jane
te adoarme cu-o injecţie şi dup-aia te pipăie că
medalia e-o dâră de vomă că taică-tău nu te-a sunat
de opt ani că echipa de baschet din new-york
nu a câştigat titlul n.b.a. şi că până la urmă
membrii familiei nu vor scăpa vii
şi cunoştinţele lor nu-s impecabile şi că
ce-i mai nasol e firesc şi natural ştii
la câte-o mahmureală din aia de plumb aş vrea să mă transform într-un obiect de artă unul reuşit elegant
să zicem un falus o sărbătoare falică pentru tipele cu bani

sau să mă transform într-un obiect de decor
o vază ondulată
pe-un balcon în buenos aires
căreia i se schimbă apa
zilnic
ieri -
puiule, îmi pare rău. mi-am analizat sentimentele şi cred ar fi mai bine să ne despărţim, nu de tot. ne vom mai vedea dar mai rar. bani îţi mai trimit din când în când nu te las baltă ich liebe dich. auf wiedersehen. sorry pentru avort.
copiii pe care i-am văzut astăzi au fost urâţi şi stupizi
la casele de amanet nu mai aveam ce să mai las
aşa că m-am dus pe malul mureşului
am lansat la apă bărcuţe de hârtie
am citit cortazar şi am mestecat fire de iarbă
tot aia
a venit vara
a trecut un tren
a venit proprietara după chirie şi chei i-am dat cheile
m-am uitat în jur sunt mulţi sunt prea mulţi
la noapte totul va fi pe datorie
m-am uitat şi la cer
m-am simţit în avantaj faţă de vaci
vacile nu văd niciodată cerul
poate-s în dezavantaj
era un cer mat altfel decât la mine-n cap
cerul din cap năvălea în sufragerie pe urmele unei fete

bronzate cu un bax de bere în braţe
beam bere făceam dragoste
iar beam iar dragoste
ăstălalt cer... doar că mă zgâiam eu la el eu omul tu cerul tu cerul eu omul
două avioane pe zi între noi
vineri -
înger îngeraş te doare-n cot de mine ? dacă da îţi voi scrie sute de versuri cu rimă
sentimentele mele condimentate se vor prăvăli peste- omletă cu şuncă poate
îţi voi citi lăcrimând poveşti de dragoste scrise
de gospodine ce visează
să-şi cumpere într-o bună zi
un vibrator afro-american
mic-dejun zâmbăreţ cu zodia noastră imprimată
pe cana de cafea cu
drapelul nostru înălţat pentru prima
oară în ţara caprăţap
în roşu galben şi albastru
laura meine liebe când
a plecat era o iarnă ce se scurgea pe îndelete
pe sub motoare-nroşite
ada a rămas lângă mine vreo săptămână să mă
consoleze cu râsul ei isteric cu
nebunia ei fixată pe ticăitul unui ceas de porţelan
reprezentând un pui de găină
eram secătuit de puteri şi ambiţie
o caroserie pe butuci

gata să fie dezasamblată
era perioada mea de veghe autentică
lângă ada colcăind beată în pat năpădită de coşmaruri
luând decizii tari dar de fapt neştiind ce să fac
prima înfrângere serioasă
aşa că am continuat
am vizionat documentare despre maimuţe am băut vodcă apă şi bere
am urcat saci cu lemne am fumat am trimis scrisori patetice în klagenfurt am simulat stoicismul tradiţional al familiei pe linie paternă am pălăvrăgit cu domnul administrator despre dificultăţile traiului la bloc şi m-am pregătit pentru şpiţurile-n cur ce aveau să vină
la fiecare convorbire telefonică mă întreabă cum mă simt
— eşti bine puiule ? cum te simţi ?
de fiecare dată mormăi un răspuns convenabil
ceva fără cap şi coadă o aiureală şi
îmi dau seama că n-o să stau niciodată
cu celalalt telefon la ureche ascultându-mi fâstâceala
spunând cu un ton de speaker t.v. că nu vrei să
ne întâlnim se pare că am cancer
inventând ceva care s-o îngrijoreze să-i stârnească partea
de mamă devotată si iubitoare »
sunt îndeajuns de îndrăgostit ca s-o fac să creadă an de an că am cancer îndeajuns de

disperat

la petroşani era să se mărite cu un rocker local eu aşteptam în scara aia cu becuri furate jumate viu jumate nu ştiu cum şi locatarii care urcau sau coborau urcau şi coborau pe pipăite

după vreo două ceasuri devenisem un punct de reper

nu mă întrebau nimic

îmi atingeau creştetul capului cu degetele

şi-şi vedeau de treabă

oricum

ea până la urmă a venit cu mine

cu adevărat regretele ne împing bărbiile-n piept

o frunză cade pe capota unui merţan rămâne acolo ruginie ca berea când demarează o ia vântul

îmi repet că treaba cu scrisul la două noaptea în dormitorul unei femei cu nouăşpe ani mai mult decât vârsta mea oficială

are ceva de tablou de 1.000.000 $ cu autorul mort

o moale şi nesfârşită trândăveală aşa cum cineva declară că susţine democraţia sau că ţinteşte spre vârful unei cariere care să dea pe din afară de respect şi voinţă

pe o străduţă realizam că nu mai am rezerve antipatii sau puternice porniri de solidaritate în schimb o paşnică lumină de culoarea caramelului se revarsă din vitrine

un corp difuz împrăştiind amărăciune să zicem că eram aproape de-o-mpăcare măreaţă cu mine însumi m-aş fi decorat pentru asta mi-aş fi adus omagiu dar nu

mie îmi trebuiau finisaje afective tencuieli mentale în drumul glorios către marea finală
acum pot reflecta la asta
fără să mă simt deplorabil aşa cum
după o vreme celulita tristă a feselor consoartei
nu-ţi mai dă frisoane şi ei nu-i mai pasă de burdihanul
pe care îl porţi dezgolit de la baie la dormitor şi retur
sunt convenţii mai de neînţeles decât
între doi oameni care pretind că nu pot exista
unul fără celălalt
şi şi-o spun de zece ori
pe zi
Saturday -
la fereastră ronţăi dus de val o bucăţică de napolitană
alaltăieri am cerut o reducere la chirie
mi s-a spus să-mi văd de ronţăit de beţii de versuri
îndepărtează grăsimea 100%
o pot duce în felu’ asta multă vreme
între frigider şi aragaz şi resturi ce încă mai mişcă şi-şi bagă
picioarele în strimtele mele încăperi prost articulate
cu efectul pe care o stradă desfundată îl are asupra
unui cortegiu funerar
am coborât după ţigări şi salam
e important dacă pot cumpăra ţigări şi salam
şi după ce le îndes în plasă

pot fredona *alive* şi să fiu sigur că

o să ne zguduie un cutremur de 7,9 pe scara richter

sau cum poţi accelera

toropit de neputinţă fără să te duci la fund

după ce proprietara a ieşit am deschis uşa bucătăriei: ce-i de făcut ? nu era nimic de făcut

poţi încurca multe aflând săptămână de săptămână că depinzi de un bilet de autobuz de diploma de bacalaureat de femeie de cât le-a mai rămas de trăit proprietarilor de-o rudă de salam de trecut

poţi să te rupi cuştii

când eram sportiv la un club de judo din lipova suportam înfrângerile fără să plâng

nici nu ştiu de ce îţi spun chestia asta

de la un timp...

în locuri diverse

de pildă când stăteam pe wc

o muscă grasă-verzuie nu-mi dădea pace şi eu nu reuşeam s-o plesnesc n-a fost ceva zgomotos

un robinet prost închis, o gaură în ţeavă astupată cu o cârpă ştii

cred că am nevoie de o bâtă de baseball mi-ar face bine să mă plimb pe străzi cu o bâtă de baseball pe umăr

până la şaişpe ani cei mari traversau încontinuu raza mea vizuală nu mă tulbura nicio faţă

gândeşte-te ce mi s-a întâmplat de când profa de tehnologie m-a invitat să bem o vişinată împreună sunt o copie a acelor feţe continue revăzută şi adăugită

faţa poliţaiului pronunţând răspicat: în mureş acolo s-o cauţi
pe curva cu care umbli
faţa adei zdrelindu-şi venele cu un
capac de sticlă de bere când mai avea un pic şi o mierlea
lângă cişmeaua din piaţă
faţa fratelui inocenţiu traversând
curtea mânăstirii de la nicula faţa laurei după primul avort
faţa casierei de la renel
faţa directorului când m-a exmatriculat
probabil unele se dedublează în oglindă (august 2005)
la frate-meu şansa e ca un bărbos serios în halat alb să vină la serviciu bine dispus
o altă şansă soşeste într-un plic mare alb şi ăsta cu ştampila ministerială imprimată în dreapta sus într-o zi n-o să mai vină
când ada a rămas însărcinată cu un ieşean ce-a plecat să bea în Valencia lumea a zis că-i o şansă şi ea a zis că de ce
nici nu ştie cum să-1 boteze pe micu’ dacă se va naşte că totul se poate termina cum a şi început: într-o gaură
şansa mea a plecat în austria via budapesta a avut o şansă de şaizeci de ani cu două maşini una mare cealaltă normală
când şi când
şansele cad lunea într-un pachet picat din cer ori într-un pachet expediat din occident
o perioadă vei lupta exemplar înfruntând ceea ce-i de înfruntat rămânând în picioare însă

pe măsură ce tot mai multe bucăţi din viitor o iau razna mai multe lucruri se-mpuţinează tot mai repede şi iau distanţă:

dinţii muşchii partidele de sex somnul metri pătraţi renumele local grădina curiozitatea...

probabil că melancolia vine din obişnuinţa de a lenevi cu mâna în dreptul inimii în august pe-un şezlong cu scrisorile favorite dintr-o relaţie ajunsă la finiş

candy boy sub brazi electrici...

bine ai venit acasă fiule mă întâmpina tata

şi vedeam stele verzi

aşa că am dat de laura meine liebe

la cluj ne-am cheltuit banii pe un the best of jimi hendrix

un free şi o vodcă

ea dintr-un entuziasm pe care ştia

că n-o să-1 mai trăiască vreodată mi-a zis

hai să ne întoarcem în bezna din camera de hotel şi

să ne-o tragem sub brazii ăia electrici

am fost mai fericiţi

decât la-nvierea anuală a lui iisus cel mai bun salvamontist

din toate timpurile

cândva îmi scria cu scrisul ei lăbărţat

că e fericită că are şansa nepreţuită de a mă

cunoaşte că eu sunt şansa ei a vieţii ei

ce-i drept cândva ne durea-n paişpe de restu' şi de altele

e plăcut să afli că la un moment dat ai fost şansa cuiva

că-n jurul tău se învârteau aspiraţiile şi

obsesiile cuiva
asta-i una din şansele acelea rare
şi dac-o prinzi cum trebuie te-ndrepţi uşor din spate şi umbli ca un şef de trib
dacă ţine mult începi să urci să faci gimnastică la înălţime
un tip în costum şi cravată de la martorii lui iehova
mi-a zis să nu mai întârzii să-mi caut mântuirea ca să mă
pot înfăţişă curat ca apa plată
a făcut comparaţia asta crezând că beau apă
şi dacă o s-o caut voi fi unul dintre cei aleşi pentru rai adică
bătrâneţea îmi va fi o pistă de pe care voi decola încoronat
cu tobe fanfară şi cor
şi nopţile n-o să mă mai trezesc atent şi înstrăinat gata să renunţ
o să-mi iau un costum şi-o cravată mi-ar plăcea să ajung un amoraş din icoanele catolice care se vând la tarabe de sf. maria la radna unul grăsuţ proaspăt îmbăiat pudrat şi senin
aş cântări douăzeci şi unu de grame aş fi mai uşor decât o conservă de carne şi nu m-aş gândi că-i adevărat
ştii
când inima mea senzaţională îşi face loc se aprind deodată sute şi mii de beculeţe dezacordat mă-ntorc pentru a nu ştiu câta oară acasă mănânc un sandvici bucuros că ceilalţi nu-1 mănâncă
ceva în genul unui dop scăpat pe jos şi uitat acolo

sau pe o bancă privind nişte puştani şutând într-o minge
sau
pe aceeaşi bancă
privind de data asta norii ce se deplasează către bombay
ştim amândoi că nu o să mă plimb niciodată prin arad cu o bâtă de baseball pe umăr...
acum
când scriu rândurile astea
parcă m-aş pişa împotriva vântului
de fapt pe patul de moarte o să conteze doar cât voi fi de
bolnav sau cât de bătrân
cea mai mare dorinţă a mea va fi să pot merge
pe picioarele mele până la budă
să fiu în stare să mă şterg singur la cur
nu-i un final prea spectaculos
nici festiv
muzica masa şi băutura-s după
sunt destui care pe patul-canapeaua-divanul
de moarte vor o coroniţă o diplomă şi o scrisoare
cu felicitări pe o tavă
unii s-ar mulţumi şi cu o menţiune
morţii pe care i-am văzut erau întinşi cu o stângăcie de bărbie ponosită îndoliată în vitrină n-a înviat niciunul – dacă s-ar descoperi un medicament antibătrâneţe
ne-am mai dori copii ?
laur crede că nu -
am construi în draci

dar poziţia pe closet ar fi tot
cea din zilele noastre cum neschimbată
ar fi şi precipitarea cu care ne dezbrăcăm siguri
că ne vom regăsi în paradis şi la intrare vom citi din mers:
...and pleasure for all
odată la lipova am rămas pe pasarela am urmărit marfarele o cutie de carton dusă de vânt printre şine
o femeie cu tocuri
bocănitul lor pe peron şi-o lună perfectă dintr-un film de
dragoste american
luminile gării erau
stinse ca-ntr-o casă memorială
mai pune la socoteală şi o cameră undeva în oraş
în care nu aveam niciun chef să revin
câteodată simţi că eşti acolo unde eşti din neatenţie
sau mai bine zis că ai nimerit aici dintr-o prostie – în offside şi
că ritualurile tale
ies zilnic pe porţile unei fabrici
cu un termen de garanţie fix
inevitabil a doua zi proprietara o să-ţi ceară chiria mai devreme decât era stabilit sau un bou o să aibă toţi banii ca să cumpere
locul ăla-mputit şi tu vei trece prin experienţa de a fi un ins
evacuat şi mahmur la doişpe fix când alţii îşi iau pauza de prânz o poate păţi oricine un bătrân

controlor cfr
un bărbat de ştiinţă sau un camionagiu întrezărind şoseaua printre pulpele unei stopiste cu rochia sfâşiată
khasis
piesele tale sunt aşezate anapoda în faţa unui elev
mestecând sandviciul colegului premiant
e vremea să mă adaptez
uneori mă deplasez de colo-colo ca un cetăţean relaxat
uneori îmi plouă pe hamburger dacă am unul dacă plouă
dacă o domnişoară îngână un cântec pe-o terasă sub o umbrelă
enormă şi soarbe cu paiul un cocktail de toamnă
mai încolo sună mobilul
şi răspund şi vocea ei mă anulează încă o dată
îmi dau seama că obiceiul ei de a-mi povesti coşmaruri ne debloca
astfel interioarele deveneau mai fastuoase ca să zic aşa
era potrivit marşul nupţial înainte s-adormim ca desprinşi
dintr-un concurs t.v. – perechea de pe locul întâi
deşi...
— ich liebe dich, ich liebe dich, dar dacă m-aş întoarce la tine am duce-o tare rău şi eu nu mai vreau asta. m-aş sinucide să trebuiască să lupt din nou pentru amândoi. mai scrii ? auf wiedersehen.

de câte ori ies noaptea în curte la o ţigară şi văd
calea lactee şi alte stele din cosmos
îmi pare rău că nu mă cheamă gagarin
îmi pare rău că nu pot să-i spun
doamna gagarina
cum vă simţiţi astăzi ? o
plimbăricǎ pe lună o vizită la staţia m.i.r. un cântecel intergalactic ?
eşti o nălucă miene liebe eşti o nălucă supraîncălzită vara într-o coşmelie unde se prăjesc gogoşi – draga mea nu suntem singuri poate că între noi aşa... se risipiră atingerile altora noduri zodiacale să ne urâm puţin dar singuri nu suntem
am scris asta pentru tine
când îmi vei deschide o voi
avea deja înarmată cu mii de omuleţi agresivi
mă întreb dacă or să mă ţină balamalele până la tine laura
mă întreb dacă voi fi destul de bun for your pussy laura
mă întreb dacă nu ar fi mai bine
să intru la atlantic
pentru un păhărel astăzi suntem în 06.08.2005 – de ce ?
până la urmă mi-am cumpărat brânză topită şi un corn
le-am mâncat lângă clădirea unde cetăţenii
se acuză oficial
brânză cu aromă de şuncă
staniolul l-am aruncat şi când
l-am aruncat a plutit ca un porumbel răutăcios

ce-ncepe să croncăne
nu-i a bună
patruzeci şi şase de mii de lei ce nu-mi părăsesc mintea poate mintea mea e-un porumbel răutăcios un porumbel croncănind străbătut întâmplător de soare
după ce a închis telefonul am realizat că nu o să apuc timpurile când speciile vor procrea pe lună m-a inundat liniştea
ca şi cum prin vene mi-ar fi curs cremă de ciocolată
prin vene mi-a mai curs cremă în clasa a patra
am luat nota 10 la istorie la caligrafie la vocabular şi la geografie
a curs repede
pen’ că babacu avea probleme la unitate şi s-a oprit la braserie îmi place cum intră lumina prin storuri
intră atât cât să nu clachez
îmi pot contura în cap o figură plăcută
o pot şterge când mă satur de ea
suflu fumul prin storurile întredeschise palele de vânt îl trimit
înapoi în cameră în file călduţe
printre lucrurile personale
nu-i ceva grozav
nici viteza luminii nu-i grozavă
fantoma mea nu va avea pe cine bântui -
o fată cu un pudel la plajă o rudă îndepărtată...
o fantomă furând cearşafurile din curţile cetăţenilor aproape că mă înduioşează dar e vorba

de mine şi-

am scris într-un pom că uneori când mă trezesc mă simt o colibă de plută în zori şi nu ştiu mai ce

mai nou când huruitul unui tractor sau un ţipăt mă trag afară din somn

am senzaţia că fac ceva în plus

se repetă când duc lingura la gură şi supa mi se prelinge pe bărbie îmi tremură mâna

se repetă la orele dimineţii când mă-mpiedic de-o piatră şi-mi doresc ca lucrurile personale să fi fost altele să fi fost altfel împărţite altfel grupate

patru zile pe săptămână le pierd încercând să m-adun din regrete şi uscăciune şi mă aleg cu zece minute de ură

am aici pe masă la 4 35 p.m. un pachet de ţigări bune

mobilul cărţile lui v. leac un număr din rev. *ca şi cum*

un cărţoi despre tancuri pixuri o zaharniţă două cutii goale de bere

şi caietul în care scriu mai am treizeci de ani şi

125.000 de lei şi tre’ să mă decid între ţigări şi bere

deşi suntem în august

e frig o lamă încălzită la brichetă ar intra aici ca-n brânză

într-o oră tre’ să despoi o coşară de porumb

în vreme ce bunu-meu zace în pat şi

nimeni şi nimic nu-1 mai poate scăpa

ultimele zile dintr-o viaţă călcată de neşansă

ca atâtea altele din care nu vor rămâne vorbe

de duh
în care nu au fluturat eşarfe multicolore
cel mai bun lucru pe care l-aş putea face pentru el
ar fi să scriu o pagină despre însuşirile creştine ale unui cal de tracţiune
de câte ori îl zăresc afundat în perne irosit
cu wc-ul improvizat la mai puţin de 2 metri de el
ştiu că se simte ridicol şi umilit
ca o femeie violată dictându-şi declaraţia la poliţie
într-un birou împânzit de masculi veniţi s-o vadă
şuşotind excitaţi
problema-i că într-un fel
zilele mele au ajuns din urmă zilele lui -
aştepţi să se ridice bariera
şi trenul care tre’ să treacă nu mai vine
cei din spate claxonează
şi îţi trece prin cap că sfinţii se aseamănă cu un bolnav de t.b.c.
şi dacă ai intra în clipa aia în spitalul judeţean i-ai zări întinşi prin saloane epuizaţi bâlbâiţi şi năuci
am ales să păstrez 90.000 lei pentru un bilet până la arad
de restul mi-am luat un pachet de ţigări de calitate superioară
şi-un plic de cappuccino
mă simt mai în siguranţă decât ieri
felul în care înaintez devine comun
mă pot compara cu un vecin

haios
care atunci când se urcă în tractor
parcă ar intra în academie
nu-mi displace imaginea asta
nişte sandale şi-o salopetă n-au cum să te încurce (7 august)
aşa cum înfrângerile tale nu-i încurcă pe alţii
o să-mi văd bătrâneţea scurgându-mi-se din zdrenţe ? o să-mi pierd vremea cu alţi bătrâni tremurând împreună molfăind împreună ? în zona mea de protecţie îmi voi trage ceasul după ora exactă de la radio ? fii sigur că o să ai tot timpul din lume ca să-ţi dai seama ce nu a funcţionat cum trebuia
(8 august)
beţivii-s totdeauna îngăduiţi şi scuzaţi
ca şi cum ar purta într-un buzunar secret certificatul de deces la un moment dat cineva se va strădui o vreme să mai salveze pe câte unul
de obicei o văduvă sau una divorţată ce se apropie cu paşi de
triplusaltist de menopauză
şi care orice i-ai destăinui va continua să geamă
la vederea unei stele căzătoare şi să creadă în
dumnezeu şi horoscop
oricum
când o să-ţi trântească uşa-n nas să fii sigur că are motivele pregătite dinainte ca tu să te naşti până la urmă
tot umblând să spui ce şi cum
ţi se vor trânti în nas mai multe uşi decât crezi

uşi din lemn de mahon uşi lăcuite uşi metalice

uşi mari impunătoare uşi văruite

la trântire toate fac – bum !

şi-un

marş boule de-acilea! ţâşneşte prin gaura cheii – ai asigurat un fotoliu în memoria altcuiva rândul întâi şi poţi sta cu mâinile în şolduri cât vrei un exponat reutilizat într-o expoziţie estivală -

m-am urcat pe o masă de carne de patruzeci şi nouă de ani m-am ales cu un ion pillat editura minerva bucureşti 1975 cu *poezia americană modernă şi contemporană* editura dacia cluj-napoca 1986 în traducerea mircea ivănescu şi cu *tratat de inspiraţie* de marin sorescu editura scrisul românesc craiova 1985 divorţată copil de crescut fan paraziţii până şi asta mi-a dat papucii – m-a prins cu sandburg în geantă ceva de ţinut minte pentru o călătorie cu autobuzul ceva de pus la păstrare pentru zorii ploioşi prelungindu-mi-se pe nasturii cămăşii întocmai ca voma unei beţii interminabile

o dantelărie fierbinte iţindu-se din măruntaiele hipersolicitate ceva răzuit

de pojghiţa cu care îndeobşte învăluim o fată urâtă din trecutul nostru recent

o faţă schimonosită atârnând greu în buricele degetelor

şi-n toată ţesătura porilor lăţindu-se în propriul film de groază – da

cu mâinile în şolduri aşteptând duminica izbăvirii răspândindu-se printre lucrurile personale un moment de bucurie făcându-mi

corzile să plesnească
mereu nu contează cu porcăria aia rece rotundă din plex sufocându-mă frica mă curăţă ştii
apare o pocitanie şi mă scuipă-ntre ochi: n-ai să scapi idiotule n-ai să scapi...
(9 august)
am găsit un pumn de bănuţi în buzunare e singura mea ieşire n-am cui s-o spun
e bine să traversezi o săptămână
fară să-ţi treacă prin minte că ar fi cazul să-ţi găureşti ţeasta dar şi caii se împuşcă nu-i aşa ?
e bine să-ţi aduci aminte cum muşca ea din măr cu ochii încercuiţi de poftă
e bine să ai un măr
să-1 decojeşti încet în spirală
şi să te gândeşti la ea
sau să-ţi imaginezi o pisică mov
torcând pe sânii ei
te-ar putea vindeca
ai imprimat urme adânci meine liebe
urmele tale adânci fac parte din lucrurile mele personale
uneori mă înspăimântă şi mă zgârie
mă dau afară din casă
mă târăsc spre
o găleată de vopsea izbită de un zid mirosul gunoaielor arzând la capătul grădinii
nu-mi doresc decât o oră extraordinară
aidoma clipei când te lasă o durere de cap în toiul chefului
şi ţi se înmânează cadourile şi sufli în luminările înfipte în tort
sau când pleci la mare cu un bun prieten

ar trebui să golesc dulapurile
şi să-ţi arunc hainele sau să le vând sau să le dau foc în mijlocul curţii
după zece ani te strecori afară
cu o valiză din piele şi o sumedenie de parfumuri
respiraţia copilului pe care-1 doream încă mai abureşte geamurile
dormitorului
o vreme ţi-a crescut burta cât dumnezeu şi asta
îmi aminteşte de primul tău avort executat pe ultima sută de metri la arad când nu deosebeam ţipetele tale de ţipetele altor femei toate ţipaţi la fel
după avort aceeaşi faţă desfigurată şi suptă la toate ca la marţieni
pe autobuz cred că amândoi voiam să facem cale întoarsă
deşi nu aveam nimic de recuperat nimic de pierdut
ştii
meine liebe
e bine că am fost perverşi iubirea noastră nu depăşea la cântar 100 de kile o sută de hârciogi striviţi cu lopeţile o grămadă roşiatică
micşorându-se zi cu zi sub zumzetul muştelor
acum facem curăţenie ştergem măturăm spălăm
frecăm duşumelele dăm cu soluţie de dezinfectat dăm cu clor până când încăperile vor străluci ca bucile unui nou-născut şi vor ţipa de atâta strălucire

din prag cu mâinile în şolduri vom admira şi vom fi mândri sunt tot atât de năclăit de dragoste ca avortonul nostru -

pe la 8 a.m. m-a trezit bunică-mea să merg să-1 ridic pe bunu-meu era doborât în bucătărie în fund şi plângea

l-am ajutat apucându-1 de subsuori şi l-am dus la budă ţinându-1 de mână

şi-acolo lângă budă s-a uitat la nori cu capul

clatinându-i-se şi-a zis

s-ar putea să prind şi ploaia următoare

m-am plimbat prin grădină până a terminat ştiind că ploaia următoare va fi ploaia-lui-bunu-meu aşa cum pentru el ziua când s-a lăsat de fumat a fost ziua-când-s-a-născut-ăla-micu

8 =38 p.m. şi-i cam aşa: scriu în camera de la stradă nu ştiu de ce dar o fac ai mei s-au culcat

s-au culcat cu speranţa că nu-i va mai trezi nimeni

am aprins becu’ ascult pearl jam

am senzaţia că abia am urcat la volan că abia am pornit îmi fac cruce

scaunul centura muzica retrovizoarea iubita pedală în fund spate în scaun -

plopii de pe marginea şoselei stau înfipţi în pământ cum stau eu înfipt în propriul miros lângă o piscină secată

şi imediat îl văd pe gruici în vara lui ’94

întinzându-mi o sticlă cu rachiu de cartofi

la fereastra lu’ dom’ mitu

care şi-a scos trompeta şi cânta jazz

cât îl ţineau puterile la 3 a.m. în centrul lipovei

din grupurile răzleţe de traseiste una ţi-a făcut cu mâna într-un mod special
căldura ei ar putea fi tămăduirea şi limanul…
sunt amintiri bune precum o şedinţă de masaj
întâlnirile cu amicii din liceu sunt bune
lasă o pauză în interior
ca spaţiile dintre strofe
mai ţii minte când… mai ţii minte aia…
şi mergi unde ai de mers pe trotuarul cu lumină
expus la soare
şi tu primenit
îmbunătăţit pentru o oră două
uitând să mai iei în seamă
adidaşii scâlciaţi soşetele rupte nasturii lipsă
un ţânc tâmp smiorcăindu-se după o-ngheţată un patruped cu bale la bot
grămăjoarele de coji de seminţe din faţa cinematografului sau moaca tăiată de-un rânjet
care te-a văzut ieri în parc dormind pe rondourile de flori chemând şi alte mutre să rânjească
şi să-ţi umple hainele de scuipat
pentru o oră două
îţi recapeţi promisiunile
mari cât casa poporului îndrăzneala
încrederea eficienţa
şoferul autobuzului chiar îţi dă biletul şi restul de bani
şi ai tăi sunt încă
vii şi nevătămaţi gătiţi
pentru înc-o bucată de timp
o portiţă

prin care poţi ieşi pentru mai mult de-o oră două fără să patinezi
fără teama că te-ai putea deplasa înapoi te uiţi
în baie încerci robinetul la bucătărie umbli la butelie arunci o privire prin scrumiere lucrurile-s în ordine n-are cine să le deranjeze sunt ale mele
sunt uneltele şi podoabele regăsite zilnic sunt idolii personali la care mă-nchin
inerţiile mele câinii mei loiali sterilizaţi deshumaţii mei
trecutul meu neclintit stană de piatră
la care tot adaug
şi pe care o iau de după umeri
în zilele şi nopţile turtite
când nu mai creşte nimic
cruciuliţele purtate la git sau în urechea stingă nu mi-au răspuns
doar tuşea mea se-aude-n cameră mă zgâlţâie cum face la mocrea un pacient cu un pom abia sădit
nu-mi dau seama ce mă sperie mai tare horcăiala bătrânului pe-ntuneric de parcă ar încerca să spună ceva memorabil şi astfel
să-şi hrănească agonia
burta mea îngrăşată cu mici căinţe burta mea pastorală generoasă tot mai mult un al doilea cap vorbindu-şi sieşi
melancolia turnată în laur o dată cu dozele de calmante iluziile interminabile revărsându-se-n torente când ne uzăm
produsele ambalate în grabă
cetăţenii violenţi datoriile pentru ţigări şi

bere
dumnezeu şi lipsa banilor
acţiunile de descarcerare
propria fantomă...
toate astea nu mă sperie de moarte
doar cât să mă înşurubez
mai strâns
în instalaţie -
maşini rulând pe roţi de floarea-soarelui
e-un cadru acceptabil într-o revistă de benzi desenate
probabil că asta a fost imaginea
în care m-am retras prima oara
la treizeci de ani – nu zic că înseamnă c-am evoluat – mă retrag într-o garsonieră din buenos aires scriu în spaniolă fumez lucky fără filtru ţin cu boca juniors şi iubesc pe una maria
când garsoniera din buenos aires dispare beau tequilla pe-o verandă în mexic – îmi aleg locuri îndepărtate pe care le pipăi le modelez din propria lor distanţă -
îl aud pe bătrân chemându-mă ca de la doi metri sub pământ lungindu-mi numele la litera u parcă vrând să-mpletească un ombilic de care să se agaţe şi să tragă
n-am cum să-nfrumuseţez chemarea bătrânului
mă duc la el îl aud
gâlgâind să îl ajut să se ridice gâfâielile lui
abia dacă mai fisurează atenţia celorlalţi braţele lui parcă ar vrea sa moară cu mine de gât se-ncolăcesc ca un cablu încâlcit am grijă să nu-mi alunece am grijă să nu-mi scape sacul ăsta greoi

de muşchi slăbiţi şi de oase tocite
deja scoate sunete de-nmormântare
l-am cronometrat: şapte minute şi doişpe secunde
de la pat la budă patru minute până la masă
i-au trebuit optzeci de ani ca să spună că-i degeaba
carnea se scurge fleşcăită într-o ghenă de gunoi
în vâscozitatea bolilor şi-a fricii
în mai puţin de patru minute
tot ceea ce crezi că-ţi aparţine
se reduce
la un pat
îţi ia din miros
îţi ia din boală
îţi ia din urină
îţi ia din bătrâneţe
chiar şi după instalarea ta în sicriu
emană puternic -
stau cu coatele pe masă la 2:40 a.m. şi încerc să înving
(10 august) cadavrul mamei
l-am perceput vreo două zile ca pe-un obiect nou în casă m-am învârtit pe lângă el l-am atins după două zile
deşi mi-am văzut de ale mele...
durerea s-a extins treptat
când n-am mai mâncat ciorbele ei
când n-am mai avut bani de ţigări scumpe
de casete cu slayer şi cu faith no more
când nu mai era cine să dea şpagă la şcoală...
m-am dat cu capul de pereţi la propriu în

nişte
cercuri trasate cu creionul
şi-am băut vin cu furtunul
treaba cu pereţii nu se mai întâmplă se observă urmele cercurile revoluţiei mele -
la înmormântare a fost şi ioana o colegă de clasă
despre care noi băieţii cu coşuri şi-n găoază
credeam că-i curvă
fata nu era curvă era dezvirginată
şi răsfoia reviste deocheate ni le împrumuta şi nouă
cred că i se făcea milă de noi
când o pipăiam în pauză
a venit îmbrăcată în negru m-a strâns în braţe şi mi-a zis la
ureche că-i pare rău -
suntem îndopaţi cu păreri de rău
ne pare rău şi pentru o băşină -
am scos vin l-am băut
compasiunea ei era cu mult peste tristeţea mea
aşa că
mi-a oferit un sex oral
am văzut caru' mare şi caru' mic în mijlocul după-amiezei l-am văzut şi pe pegas grandios monumental
m-am gândit că nu-i mare scofală o muie la moartea mamei doar că preluam precipitat gesturile părinţilor a fost cel mai frumos mod al cuiva de a-şi arăta mila faţă de mine
am suportat destul de demn scatoalca venită de undeva de sus

zic „de sus" pentru că ne-a intrat în reflex să privim în sus
când ne gândim la dumnezeu
de ce nu ne uităm în jos sau în lateral
după ce locul în care au astupat-o pe maică-mea a-nceput s-arate a mormânt m-au compătimit
bărbaţii mi-au strâns mâna şi m-au bătut pe umăr femeile au plâns şi m-au îmbrăţişat copiii m-au privit ciudat numele meu era pe buzele tuturor a doua zi m-au compătimit iar mi-era bine
vreo patru sute de retine se umezeau instantaneu la vederea mea vreo două sute de oameni mă compătimeau câteva minute pe zi laur a avut porţie dublă
înnebunise la capătul grădinii cu ozzy dat la maxim dar de el nu se apropiau îl compătimeau de la distanţă
tonul scădea
părerile de rău se şopteau şi fiecare se ducea în scrânteala lui
legăturile ocazionale
menţin o stare de siguranţă
întăresc nu ştiu ce
probabil instinctele de apărare
sau tendinţa de a fi cât mai previzibili
7 a.m.
se intonează imnul naţional
la radio şi pe postul naţional de televiziune unii îl intonează în sufragerie
la şcoală ne puneau să-1 intonăm în fiecare dimineaţă după ce ne ridicam în picioare şi salutam buuuunăă ziiiiuaa
dup-aia din spatele catalogului eram întrebaţi

dacă ne-am curăţat unghiile
uneori eram întrebaţi de-a dreptul dacă am venit la şcoală
la fel de tâmpiţi ca în ziua precedentă
şi toată clasa căsca gura:
nuuuuuu
şi râdeam
naiba ştie de ce
mulţumiţi
când murea cineva din familia unuia dintre noi ne strângeam şi mergeam doi câte doi la înmormântare mereu se găsea unul care să râdă râdeam toţi şi ne dădeam coate
doar elevul căruia îi murise cineva în familie privea în pamânt în iarbă – în cimitire iarba creşte în voie – destul de surprins când popa o dădea pe ...vecii veeeecilooor
la unii dintre noi buzele încă miroseau a lapte
(11 august)
pe frate-meu l-am văzut
făcând cuiva cu mâna la plecare o singură dată
urcasem în autobuz şi-i întindeam şoferului banii
am ridicat privirea prin parbrizul nespălat
laur cu amândouă mâinile tăia aerul ca o elice
îşi lua rămas bun din toţi rărunchii
cred că aerul îi vâjâia în timpane mai tare decât o sirenă
mi-a povestit că urechile lui absorbeau zgomote scurte
din ultimul rând de zgomote
de ex. o bucăţică de var desprinsă de pe

tavan
chestia-i că zgomotele se lipeau de timpane... sau de creier
când coboară noaptea la bucătăria ospiciului la un ceai
toate duduie
mi-a mai povestit
că cea mai pregnantă senzaţie e de aţipeală într-un subsol umed dar mi-a zis
dacă ai libertatea să urli din când în când
nu-i chiar rău să rătăceşti prin ospiciu
după câteva urlete ieşi pe arterele din new-york
alergând în neştire şi nimeni nu te mai poate prinde
de fapt nimeni n-are de gând să te prindă -
în aceste citadele construite stradă cu stradă
parc cu parc zgârie-nori cu zgârie-nori
într-o bucătărie rece sau pe-un pat de campanie
oamenii trec unii prin alţii cu uşurinţa unor corpuri de apă
o femeie de apă împingând un cărucior de apă
într-un parc cu plopi şi bănci de apă
sau să răsfoieşti ziare de apă mi-a plăcut cum mi-a povestit
trecându-şi dintr-o palmă în alta
o bilă de sticlă cu infiltraţii roşii
la plecare mi-a dat mie bila
(12 august)
răsuflu printre mobile şi încă mă expun
cu fazele lungi de melancolie

cu fazele scurte de înec
cu o geantă
cu nişte nasturi
cu dantura spartă
cu nevroze
părând că mă străduiesc
că intru în maturitate manevrând din cabina unui buldozer sau un ins călit de neajunsuri reparând o chiuvetă
la clubul tineretului din lipova
îmi luam ceva de băut pe la prânz
unii deja beau unii îşi luau primul deţ o dată cu mine
când şi când din clopotniţă bubuia ora exactă
aşteptam să apară meine liebe în cadru
câteodată îl aşteptam pe stepan cu privirile ţăndări
ştii
dacă îmi imaginez o minge de celuloid
suspendată în aer pe un fundal întunecat
am un somn fără surprize parcă aş dormi într-o cupolă
printr-a opta am dormit în podul liceului industrial
scrisesem o compunere
fericirea de a fi fiu de comunist sau pioner
nu mai ştiu
ce mai ţin minte e că în loc de preaiubitul nostru conducător am scris preafericitul nostru conducător tov. N.C. tovarăşa profesoară costovici mi-a zis că-s o balegă tata m-a caftit
am luat din cămară conserve şi o sticlă de lapte am dormit în podul şcolii

azi m-am sculat la 3 -*.59* p.m.
egal cu rezultatele mele
mi-am fiert cafea am luat pe datorie două pachete de ţigări neştiind dacă voi avea cu ce să le plătesc am citit poemul cu sconcşi al lui lowell îl citesc în fiecare zi de câteva ori am ascultat *alive* şi deep
am văzut în trecere pe lâng-o oglindă ce am văzut şi ieri am strivit între unghii un purec
vreau o lopată de argint
cu care să-ntorc grămezi de euro
într-un dormitor de lux într-o bucătărie de lux
într-o sufragerie tapiţată cu scene din *robinson crusoe*
într-un balcon închis cu geamuri fumurii
într-un cartier din buenos aires
visez şi io ca jules verne
scumpa mea viaţă nu s-ar mai înrăutăţi
pielea ei ar fi netedă
aş duce-o la un chirurg plastic
să-i îndrepte nasul să-i facă liposucţie
i-aş cumpăra un iaht
i-aş angaja un bodyguard şi-un heruvim
i-aş face manichura cu ustensile de fildeş
i-aş pune plămâni noi ficaţi noi
aş îmbrăca-o la cele mai tari case de modă
aş deschide o librărie numai pentru ea
bla bla bla
o listă
ce nu mă ajută să-mi scot pârleala
o fac în timp ce-mi leg şireturile
înjur mâţa şi purecii din blana ei jegoasă zidurile

de-acasă
dacă mă uit mai bine nu-mi stârnesc amintiri
îmi vine să-mi iau singur un interviu să iau un microfon
să mă opresc cinci minute în fiecare cameră:
de ce vă opuneţi domnule ?
sau
există prietenie după moarte ? există circuite de mici dezastre desfăşurându-se de-a latul zonei de protecţie şi de-a lungul ei
la fiecare punct de avarie se dezvoltă un pâcâit
ce tăie orice legătură
salvarea ta sau ce-o fi
depinde de puterea încheieturilor
de vreme
de pilonii de susţinere uneori chiar şi de poziţia ta sub cer sau sub soare sau sub lună -
azi între 5:02 p.m. şi 8136 p.m. am depins de o cheie franceză
(13 august)
în 2000 laur a vrut să doarmă mai mult decât ceilalţi
era într-un sejur între ospicii
a consumat un tub
un tub şi ceva de pastile plate şi albe
apoi m-a strigat aşa cum mă strigă bunu-meu de-o lună
îşi făcuse nevoile într-o ladă de lemne
am curăţat cu o lopată
ca să nu borăsc mi-am pus serios problema relaţiei dintre mine şi amantul femeii mele
mi-am pus problema pufăind o ţigară

cărând în noaptea înstelată o lopată de fecale
frate-meu îşi cerea scuze
cineva îl lepădase lângă o ladă de lemne cu
iuţeala unei mâini vioaie dând cu cârpa pe o masă
e mai uşor să crezi că ai fost scăpat din braţe la naştere
că există cu adevărat o pereche de braţe
ca semn al supravieţuirii şi al malului...
o mână de scris muzicală m-ar convinge pe muzică forţele mele aeriene lasă urme
(14 august)
n-o să apuc acum să-mi imaginez
mingi de celuloid suspendate în aer
legănându-mă într-un hamac pe-o verandă în mexic
dârele forţelor mele aeriene nu vor înspuma
căpşorul unei şatene apăsând
pedala de acceleraţie a unui cadillac
însă voi avea timp berechet să aprind luminări
şi în cele din urmă
să mă angajez cu carte de muncă la o spălătorie auto sau om de serviciu într-un bufet din gară
cred că sufletul lui laur flutură prins în clame pe-o sârmă
cred că atunci când îşi turează motoraşele
un băiat descurajat îşi adună clasoarele şi le varsă într-o plasă
de fapt mă gândesc dacă ţin destul de mult la geaca mea de piele dacă e cazul s-o vând pentru câteva cartuşe de luclcy pentru „tărâmurile

vestice" şi pentru cinci sau şase beri la atlantic

geaca reprezenta 1.500.000 lei care să-mi îndrepte coloana vertebrală înspre seară mi-e greu s-o vând ştiind totuşi că pitit în spatele acestui regret deja am vândut-o

că -

odată meine liebe a intrat la mine în cameră după o noapte de fumat şi băut

a intrat cu nişte trandafiri de plastic ca şi cum ar fi fost adevăraţi

să fie ceva frumos în cameră asta a zis

i-a vârât într-o vază de lut aşezată degeaba pe-o mobilă

vânzătorul scurtase beţele ce ţineau loc de tulpine

i-am spus că nu era nevoie să-i taie

n-are a face mi-a răspuns ea ăştia nu se vor ofili niciodată

când mi-am strâns catrafusele le-am luat cu mine la chesinţ

tipele care au venit pe aici

cum vedeau trandafirii se repezeau să-i miroasă

apoi se uitau preţ de o secundă drept la mine în ochi

dezamăgite puţin înşelate

una a făcut hopaaaa...

de parcă mi-ar fi adus la suprafaţă nu ştiu ce intenţii ascunse chiar m-a atenţionat cu degetul arătător al mâinii drepte dar zâmbind: măăăăi...

în februarie am îndoit trandafirii şi i-am aruncat aş fi vrut s-arunc şi o bucată din meine liebe credeam că asta şi fac

chiar am avut o senzaţie plăcută de prospeţime
de asfalt abia stropit la 5 a.m.
când după o noapte nedormită într-un oraş uriaş
o iei la pas până la o gheretă
şi bei o cafea la pahar de unică folosinţă
cred că eram mai frumoşi pe atunci mai senzuali
când a intrat ea cu trandafirii în cameră
(15 august)
am fost a şasea oară într-o maşină a salvării la cum mă simt azi sună familiar l-au dus pe bătrân
în curele pe-o targă fabricată undeva în germania zgâlţâit pe şosele ce pot trezi bolnavul din comă
bunu-meu ar trebui euthanasiat
că să nu mai plângă atunci când i se schimbă scutecele
să nu mai geamă de durere
când îl întorc pe-o parte ca şi cum aş muta o dormează
să nu mai fie nevoit să audă că
mă recunoşti ? sunt eu mă recunoşti ?
de parcă ar mai avea însemnătate recunoaşterea cuiva
ăla viu care-ntreabă ăla vrea să fie recunoscut
nu pentru alinarea lui bunu-meu
ci pentru a primi un semnal dintr-o zonă surpată
când un muribund îţi recunoaşte mutra te

simţi buricul pământului
e-un prilej bun pentru promisiuni: ordine în lucrurile personale voinţă gata cu prostiile proiecte ca lumea
m-am încurajat atingând obiectele
am desenat un hot-dog pe faţa de masă
m-am rugat de îngerul personal de două ori în juma’ de oră
să intervină să intervină
am schimbat mesaje cu v. leac
şi când în a.m. când în p.m.
am
făcut
faţă
umbre de vinii în penajul porumbeilor lângă statuia cu eroi şi eu speram să apari tu cu bune intenţii & Iove
speram că îmbrăţişarea mea să aibă căldura şi liniştea vilei la care visezi
dar tu fumezi marlboro lights în klagenfurt
aşa că mă simt ca naiba şi-un puşti care-mi cere bani
mă face să mă simt de două ori ca naiba
nu i-am dat niciun ban
şi puştiul a alungat porumbeii
o fetiţă 1-a-nsoţit în treaba asta aplaudând şi râzând
(marţi seara)
de vreo douăzeci de minute cârâie nişte greieri în straturile cu flori nu-s buni nu fac cri-cri
nu-i prea clar
toată ziua am scrâşnit din dinţi
şi-am golit scrumiera după fiecare ţigară

stinsă
nu a fost o zi în care să mă urăsc
niciuna din zilele în care îmi dedic imnuri
mai degrabă un capăt de corn uscat în care dai cu şpiţul
sau un vecin tragând apa şi lăsând colacul pe veceu când deja ai
aţipit
sau un tocilar ratând totuşi un examen ştii
când voi fi îndeajuns de bătrân pentru a căuta sprijin mă voi folosi de-o bâtă de baseball aşa cum un tip părăsit de iubita lui se foloseşte de cadouri şi flori pentru a o recâştiga mă dezmeticesc lent respir perfect prizez aerul unghiile-s ceva mai lungi decât aseară mişcările-s mai lungi
citesc că norvegienii sunt cei mai trişti din emisfera nordică – şi ce ? şi eu sunt trist şi nimănui nu-i pasă şi-aşa şi tre' să fie
vreau să mă autoînduioşez dar nu-mi iese cum nu mi-au ieşit multe
umerii mei de ex. sau capul un trofeu ?
când n-o să mai am unde locui va atârna şi
prânzurile ocazionale vor fi că instalaţiile electrice de crăciun
faptul că scriu aici şi năpârlesc îmi prelungeşte viaţa
deşi frica m-a pătruns până-n vintre
mi se face frică începând de la cap apoi în ceafa
apoi o bucată coboară în gât se prăbuşeşte-n gât
la faza asta un ins ce nu mă suportă
mă aruncă de pe un bloc de zece etaje

dup-aia în stomac cât o minge de rugby
dârdâi din toate-ncheieturile cu sentimentul că mă ghemuiesc
în orbitele reci ale unui dinozaur
după fragmentul ăsta mă simt consolat mă simt ca laur după orele de vizită: la dimensiunea normală
am un chef nebun de a nu-mi mai explica nimic lăsând firişoarele de salivă pe bărbie şi pic pic pic pe cămaşă sau pe pijama un
semipreparat pe care mai întâi îl cântăreşti
apoi citeşti ambalajul cum se face
şi-i studiezi culoarea şi termenul de garanţie
gândurile mele în toiul fricii intră în panică deşi-i mai potrivit să zic că în succesiunea lor aduc cu un accident în lanţ pe-o autostradă în finlanda
la 3:20 a.m.
caut o breşă în zidăraie şi pierd câteva minute cu mâna pe clanţă
îmi va fi al naibii de greu să mă protejez cu toate că sunt blindat cu garanţii: casă masă prieteni...
ştii
aş putea să-ţi povestesc fuga mea din căminul părintesc la şapteşpe ani
cum am ajuns la bocşa paznic la vaci şi nu m-au găsit nici cu interpolu' nici cu crucea roşie
dar după primele fraze m-aş tăia ca maioneza
nu-i mare lucru de transmis
i-am lustruit bătrânului pantofii de-nmormântare
moare învelit într-o pătură
mai suge aer cu gura căscată fantastic

ca supliment s-a pornit ploaia cred că toarnă
şi-n arad sper să mă stabilesc în arad în 2006 e
obiectivul number one încurajator obiectiv
mă şi văd mutând dulapuri scaune mese
canapele îmi văd numele afişat la interfon mă văd
măsurând cu piciorul camerele la inaugurare o
locuinţă pe numele meu
o locuinţă a cărei uşă o deschid aşa cum se
desfac darurile împachetate pentru ocazii speciale
filmu' ăsta cu locuinţa rulează mai ales când
stau la geam în autobuz
şi distanţele dintre comune şi sate devin
elastice se înmoaie căpătând consistenţa unui
aluat sunt câţiva oameni pe lumea asta care au
grijă de mine
atenţia lor mă smulge dintre pereţi din
flocăiala măruntelor îndoieli
mă împleticesc
îngân nu ş' ce cântec
dându-mi capul pe spate
punându-mi mâinile în şolduri bătând ritmul
cum fac uneori când pun *alive* la maxim
ca la un show cu măşti
cu poante pentru copii şi tătici
şi bunicuţe
continuă să-mi spună pe nume
să repare pe ici pe colo când
le încalc regulile împleticindu-mă printre
răsadurile lor casnice
mă trimit înapoi râzând
îngăduindu-mi o ultimă reprezentaţie
în teritoriul personal eu sunt eroul magicul
personajul total Steven seagal la al treilea pahar

mă şterg cu şerveţele umezite-n parfum îmi dau drumul până dim.

când îmi scarpin tălpile şi scormonesc prin scrumiere cu un băţ de chibrit

bag o casetă cu pearl jam

derulez până la *black* şi-i rânjesc îngeraşului

dacă ar fi pipăibil i-aş da în cap

cu *istoria lit. române* de g. călinescu

oricum îi turui vrute şi nevrute până mi se sucesc minţile

şi-atunci arunc plapuma cât colo

răsturnând pahare sticle şi căni

după asta fac o data yeeeeeeh

ca vocalistul unei trupe cu 50.000 spectatori la fiecare concert

umbrele muştelor proiectate pe pereţi învârtindu-se în jurul becului sunt foarte mari

ascult sâsâitul gazului aprins ard acolo o lamă găsită într-un sertar cred că-i lama cu care m-am ras prima oară sperând să-mi crească o barbă stufoasă

de multe ori îmi întind mâna pe masă mâna cu care mănânc mâna cu care scriu mâna cu care mă masturbez mâna pe care o-ntind ca să dau mâna mâna cu care aprind lumina mâna pe care mi-o trec prin păr cu care apăs pe play

o întind pe masă nu îi spun prea multe nu îi arăt nimic

îi zvâcneşte la intervale scurte câte-un deget uneori mâna asta-i zona mea afectivă credinţa şi concentrarea şi şansa aia strălucitoare

după ce închid butelia zgomotele pică în teritoriul personal

cu iuţeala unor pietricele pocnind valurile unui râu
dau în lături uşile din casă trec pragurile
vrând s-o iau înapoi să mă opresc în uterul familiei meschin şi cocoşat
o piticanie gelatinoasă ivindu-se pe brânci smucind de o frânghie
mi-ar conveni să urc pe acoperişul unui zgârie-nori
şi să lansez pungi de hârtie
sau să fiu tipul care bate cuiele-n sicriu îngeraşule
ia-mi capul în aripioarele tale ţucu ţucu
adună-mă alintă-mă hrăneşte-mă plimbă-mă cu căruciorul într- supermarket
şi du-mă la standurile cu jucării şi la un huţunuş
mare cât norişorii tăi
şterge-mă la fund cum o făcea mama
şi pune-mi o mână pe mână
pe mâna asta întinsă eroic printre lucrurile de pe masă şi zi-mi să fiu cuminte să nu mai trag aer în piept
nu vrei să fii pretextul pentru târâşurile mele matinale ? îngeraşule
fă-te numărul meu norocos
o iau agale pe coridor mai distins
împăcat cu globurile de muţenie
împăcat cu porumbeii răutăcioşi
cu poza marianei marin din *adevărul literar şi artistic*
lipită cu scoci pe vitrină
împăcat cu sandalele rupte împăcat cu moş

crăciun
cu gazele din cadavrul bătrânului lângă care am adormit
cu zoaiele cu durerea de cap
cu slăbuţa consecvenţă cu saliva
cu misiunea obişnuită cu ochii înroşiţi
cu bocetul bătrânei conţinând cuvântul pustiu
cu mahmureala cu următoarele două zile
cu o scrumieră de la un restaurant chinezesc
împăcat cu trăncăneală mea de sedentar
cu piunezele ţintuind un afiş de la v. leac
facând publicitate festivalului naţional de teatru clasic când l-au luat ultima oară pe laur -
m-am gândit atunci şi chiar i-am spus laurei că asta-i pe vecie
că-i va fi din ce în ce mai greu
să se lase măsurat din cap în picioare pipăit
să lase vorbele cuiva să planeze până la spaţiul său auditiv
să răspundă – a ţopăit printre coastele asistenţilor scuipind
măscări în fruntea fiecăruia atent să nu-i scape vreunul
o maimuţă evoluând în toată splendoarea
un urangutan cerând fructe
ultima lui notă zicea că
al şaptelea an de schizo
cele zece porunci nu pot fi îndeplinite
ferestrele de la primul sanatoriu erau
ca la animalele de pradă stând la pândă
am folosit o vreme foaia ca semn de carte
nu mi-a repovestit ceva niciodată
o dată povestit nu mai revenea era şi precaut

când trebuia să ajungă la o parte a povestirii ce nu-i făcea plăcere
se oprea brusc parcă amintindu-şi chiar atunci pe loc
că urma o întâmplare asupra căreia nu avea control
gesturile i se împuţinau
expresiile feţei la fel
în ultimii ani apărea doar cu o faţă
de care cineva trăgea pe dinăuntru cu mii de cârlige
deplasările până la poartă şi înapoi numărându-şi paşii
iar în ultima lună n-a mai urlat deloc
dădea ocoluri camerei pocnind din degete
mi-i frig mi-i un pic greaţă un pic jenă mă bag sub plapumă
urmează să-mi plesnească cerul gurii
să-mi crape de ciudă că nu i-am zis tot ce-mi stătea pe vârful limbii sau în gât
— puiule, ce mai e pe la tine ? cum te simţi ? sper să-ţi trimit nişte bani,
dar s-ar putea să ajung în rom. curând, chiar la sfârşitul săpt. şi ne
întâlnim atunci, auf wiedersehen.
mai urmează un zbor cu o navetă spaţială
din straturile de slineala şi panică
şi rămăşiţe când mă scutur ca un patruped plouat
o navetă spaţială absorbindu-mă când dorm
îmi promit că voi avea o zi incredibilă
cu destui bani
voi urca în autobuz

în arad într-un tren la nimereală
îmi promit c-am să fac exact aşa pălăvrăgind în compartiment cu un navetist sau cu un învăţător cu care nu voi mai pălăvrăgi niciodată să cobor undeva când am chef de-o bere
să merg încet oprindu-mă din când în când în preajma vitrinelor şi să cer un foc
să citesc afişele anunţând premiera unei piese de teatru
ori a unui concurs de frumuseţe canină
ori a unei expoziţii de fotografii cu tema munţii patriei
să mă aşez pe bordură şi să-mi imaginez un vapor
sau o fată drăguţă la volanul unui cadillac
vopsit în zece culori
să plec de acolo fără să-mi amintesc ceva fără suveniruri purtând cu mine doar un subiect nou pe care l-aş relua în vagoanele pustii şi subiectul acela nou să însemne viitorul meu tot viitorul meu monologând pe şine
ca un fost căutător de aur prânzind de unul singur pe un buştean
poate îmi voi pune şi eu un megaideal la ţintă care să mă facă de neuitat
să nu fie nevoie s-atingi scopul ăla
să conteze pe-o vreme urâtă când urăşti toate urmele şi
îţi savurezi neputinţa hlizindu-te prin geam la trecători
am început să citesc anunţurile scrijelite pe pereţii veceurilor din baruri
râd ca un copil ce tocmai a primit un trenuleţ

sau o raţă mecanică
fumez fără să mă gândesc că-i penultima ţigară
planuri cu casa bătrânilor
dacă o voi moşteni cu cât s-o vând
în cât timp pot lua banii
cui să las suma pentru un apartament sau o garsonieră
ca să n-o cheltui de-a moaca
mă las pe spătarul scaunului
şi pentru prima oară anul ăsta îmi frec palmele
pe dunga de la orizont văd o pată albastră mărindu-se cum trebuie
mă salut singur şi-mi răspund la salut
îmi propun să inventez câte o chestie de ex. sertare care se trântesc de capu’ lor dacă stăpânul vine cu nervii la pământ sau obiectele să scheaune când dai în ele
la o ceartă laura m-a întrebat cum pot trăi fără să fiu de folos -
era vară maşinile demarau şi parcau peste tot
evident lumea era în apele ei
intactă şi închisă ca o femeie satisfăcută
i-am zis că nu am nimic de oferit
dacă vrea îi pot citi un ziar cu întâmplări paranormale
pentru o omletă sau o tocăniţă
până nu se agaţă soarele deasupra rufelor până nu ne cresc iar unghiile
au dat cu aspiratorul
umblu desculţ cu o cană atârnându-mi de degetul arătător

mai spre seară o să ies în grădină
dar nu pentru mult timp
cât să formez nişte numere pe telefon
cât să fiu sunat înapoi
voi reintra în casă lăsându-mi şlapii la uşă trecându-mi o mână prin păr apoi peste faţă apoi dând drumul mâini într-unui din buzunare strângând pumnul aşa cum se strânge un pumn într-o duminică seara la treizeci de ani
mi-am ţinut capul pe genunchi
am deschis gura am închis-o repede
m-am uitat în ochii lu' romulus bucur din fotografie
seria *scriitori arădeni de azi*
apoi mi-am spart un coş
a curs puţin sânge
am scos limba am pendulat cu ea peste am tras limba la loc în gură şi am plescăit
apoi mi-am zis că aş putea să o ţin aşa foarte multă vreme fără s-o mişc
mi-am încheiat nasturii de la cămaşă fără să-mi dau seama
aşa că după doi paşi i-am descheiat
am vrut să-i rup dar am renunţat
sau clipa de uniformitate a mâinilor când se întind
către o formă tangibilă
apoi ghemul lipicios murdar din plex a început să se desfacă
producând o oră de bătut darabana pe braţul fotoliului
pe tvri o femeie cântă la pian
nu cântă pentru mine

m-am dus la fereastră am fluierat în sticlă
mă distrez şi io
nu mai păstrez bilete de autobuz bilete de tren trebuia să iasă o colecţie din obiceiul ăsta cu timpul le-am mototolit pe rând o dată cu obiceiul de a moţăi în fotoliu
sau pe alte obiecte făcute pentru a-ţi aşeza fundul respiram normal şi luam un bilet şi-1 găuream cu ţigara sau îl ardeam pe margini ca s-arate ca un document de acum o sută de ani
la unele îmi aminteam pe unde am fost şi ce-am făcut dacă era de bine le ardeam mai încet şi fumul se subţia aproape de tavan îl asociam mereu cu o floretă exemplar unic uitată pe treptele unui templu
sunt cam mâhnit înşirându-i la telefon umilinţele şi rateurile
mi-e teamă să o întreb ce crede
îi descriu grădina
ce a înflorit ce a rodit
îi spun că prietena ei a mai născut un băiat
deşi nu a mai vorbit cu prietena ei de-un an
răspunsurile ei cad ca tonul unei vânzătoare
păstrez câteva într-un dicţionar de terminologie literară
unele despărţiri au loc
stând pe-un mal şi aruncând pietre în apă
sau jucându-te pe telefon
în timp ce în curte se aud bufniturile unui ciomag sfarâmând păstăi de fasole
eu dacă plouă în klagenfurt ea dacă e soare la chesinţ
regretele se pierd în buletine meteo

le acceptăm cu feţe destul de senine
destinşi la nivelul pielii destinşi în plex
nebăgând în seamă eu cel puţin forfota
iscată în noi de propriile glasuri
ca şi cum am comunica prin megafoane
plasaţi fiecare la câte-o gură de burlan
îi tot vorbesc de listele mele cu bunătăţi
care mi-ar umfla viaţa şi mi-ar face îngeraşul dolofan
deşi listele astea sunt false şi nici nu sună bine la citit
mă întreabă dacă am o viaţă dacă am un îngeraş
şi recunosc că nu cred nici eu că am
că pomenesc de viaţă cu senzaţia că întreţin o conversaţie
uneori explodez
dup-aia adun aşchiile
refac motoraşele bucată peste bucată
bateriile nu mi se vor încărca
doar pentru că aiurez utilizând termeni grei
expansivitatea şi semiseriozitatea de la ultima întâlnire au fost pentru a-i demonstra că se mai poate face ceva cu mine nu mă modific profund la profund a-nchis
pe întuneric gurile noastre inspirau aerul unui cimitir părăginit ne afundam în lâncezeală cu membrele amorţite
mă trezeam cu creierii ca pereţii scorojiţi
dup-o cană de apă
prinzând toarta cu muşchii încordaţi
ducând cana la gură ca printr-o nişă prin care o cană nu ar încăpea ştiam că nu dormi

că asculţi cum mă clatin şi mă izbesc de scaune
situaţia de-acum părea un fat asfixiat
nu-i greu de ghicit de ce acoperi distanţa klagenfurt-arad
cu un tip de şaizeci de ani cu maşini casă şi-o afacere bună
distanţa asta o să mă omoare dacă
o să mă mai gândesc la tine ca la ceva imposibil de
recuperat...
fără-ndoială că există locuri în care m-aş simţi îmbărbătat
la columna lui traian
într-un cort în mijlocul junglei
pe anfield road la un meci al lui f.c. liverpool
sau chiar aici cu ţigări destule cu un pix nou-nouţ
mă gândesc la tine când aud *deşteaptă-te române* când mă holbez pe reviste porno
când stau pe marginea garajului şi-mi balansez picioarele când sparg lemne când mă tai la un deget
sunt amintiri ce vin în cercuri fosforescente ca la cinematograf când se strică pelicula colţuri rupte pe care n-ai unde să le lipeşti de regulă le caut sursa fixând un obiect
dau peste imagini nasoale
amintirile urâte vin cu precizie de laser
pe când flash-urile cu o noapte de dragoste ori cu o sanie
sunt greu de reţinut
pentru faţa mamei am nevoie de poze apoi

revăd

pentru o secundă primul crăciun cu laura într-un hotel din deva

cu aspectul camerei cu alimentele conservate cu şampanie tot ansamblul ăsta în aparenţă exact şi limpede fără bucuria de atunci

faţa ofiţerului la recrutare n-am s-o uit niciodată ţin minte şi cât / ce am băut în ziua aia faţa ăluia încă mă sperie

meine liebe mă îndeamnă să mă însor

îi aştept sms-urile înciudat că i le aştept

pitulat în cameră la masă la fereastră la uşă cu una cu alta

căutând o mişcare riguroasă şi simplă

pesemne că sunt destul de montat împotriva ei acrit de oscilaţiile delicate ale sufleţelului ei îmi livrează explicaţii menite să mă calmeze să nu interpretez greşit să nu reacţionez nefiresc

în anul curent m-am proptit cu coatele pe mobilier

mai mult ca oricând

unele lucruri au devenit vizibile

seamănă cu un depozit în care se pot descărca o grămadă...

scrisorile i le-am pus într-o pungă punga între prosoapele curate

m-au fascinat declaraţiile ei identice cu textele de la starea civilă de care pân’ la urmă te dezveţi

aşa cum de la o anumită vârstă renunţi să mai citeşti poveşti şi crezi că te-ai dezmeticit

eu mă dezmeticesc o dată pe an lunea trecută a fost a doua oară pe 2005 e-un an important 2005

de fapt anii care urmează vor deveni din ce în ce mai importanţi şi inaccesibili

nu prea ştiu ce atitudine să iau sunt tot mai inhibat

şi perioadele în care mă simt vulnerabil se lungesc peste o săptămână

nu răspund la telefon nu citesc o carte până la capăt nu mă îmbăt şi nu-s în stare să compar luna cu un suflet deznădăjduit

de fapt nu-s în stare s-o compar cu ceva nici în timpul unei zi în care funcţionez cât de cât

ţin ca existenţa mea să aibă doza ei de dramatism de alunecare în gol

pe undeva un surplus de dramatism ne incintă altfel n-ar mai avea rost să vorbim atâta de restu’

mă prefer aici şi nu în altă parte

nu ştiu dacă lupt pentru ceva sau cum va arăta viitorul meu

sau dacă o fată mi se va adresa cândva pe-o stradă lăturalnică – totu-i în regulă ? nu-i aşa că totu-i în regulă ?

asta mă întreb şi io

a plouat

ploaia nu-mi inspiră nu s’ ce adânc sau aflat în adâncime dând buzna apoi în zona afectivă

mă uit la orezul din farfurie este orezul-din-farfurie

proba cea mai grea

când n-am idee de unde să pornesc

deşi-i a suta oară când mi se întâmplă – am ajuns, te ador! ich liebe dich.

da ich liebe dick da

poate simte nevoia să plângă poate i-a fost dor de ţară
mâine îşi va reanaliza efuziunile
şi-o să-mi spună că-i pare rău că regretă
bla bla bla
am mâncat o felie de pepene
probabil că eschimoşii nu au mâncat niciodată o felie de pepene
probabil că nici eu n-o să mănânc
untură de balenă sau creier de focă
e straniu că m-am gândit la eschimoşi
cu faţa înecată într-o felie de pepene roşu
am scuipat sâmburii ca mărgelatu
puii din curte năvăleau pe sâmburi
se întorceau de fiecare dată când scuipam câte-un sâmbure
ca nişte roboţei programaţi să ciugulească toate chestiile mici
dacă m-aş ruga aş lua altitudine ?
pentru asta aş avea nevoie de ajutor specializat
în genunchi cu palmele împreunate
cu capul puţin aplecat şi tre’ să murmuri rugăciunea
aşa se făcea la nicula unde mi-au furat casetofonul
îngenunchiaţi jucam zaruri
alţii murmurau ce-aveau de murmurat
iar tipul care ţinea slujba era un fel de one-man show
ce era ca lumea pe-acolo erau peisajele peştele prăjit vinul
pelerinii sonaţi şi puteai să mimezi o boală

ca să rămâi în pat şi să fii servit ca un sir
am belit ochii şi la icoana făcătoare de minuni
icoana făcătoare de minuni a făcut la fel
mai bine îmi dădea un cec în alb cu o semnătură divină
25 min. de spovedit au însemnat punctul culminant
al vieţii mele religioase
după spovedanie nu s-a declanşat nicio revelaţie care să mă zdruncine
cerul era auster ca-n orice oraş
ca dintotdeauna şi
când cred că se schimbă
se schimbă în funcţie de dispoziţia mea
e ca şi cum sperietoarea pentru ciori
zărită din autobuz era ieri taciturnă şi zdrenţuită
iar azi e simpatică şi elegantă
am aprins luminarea
merită s-o contempli numai şi pentru senzaţia de refugiu
pe care o ai după ce-ai aprins-o
ceară topită şi întărită aproape instantaneu
pare o secreţie a glandelor lacrimale
imortalizată de-un super aparat de fotografiat
pentru mâine noapte am nişte luminări subţiri anoste
mesaj promoţional de la compania de telefonie mobilă
intră pe chat te aşteaptă 400.000 de prieteni !
numărul de locuitori din lipova înmulţit cu 26 şi adunat cu 10.000 chiar aşa
de când scriu în caietul ăsta pun mai puţin

zahăr în cafea jumate dulce jumate amară nu că m-ar ţine treaz dar pare ceva echilibrat îmi face bine îmi face bine

cât mi-ar face parcurgerea cărţii cu abonaţii romtelecom nu mă afectează nici pe plus nici pe minus

binele suprem – dimineaţa în bucătărie la prima ţigară cu fereastra deschisă

în depărtare un tren

un cetăţean bine îmbrăcat trece pe lângă un boschetar niciunul nu ţine să schimbe lumea

de alaltăieri fără somn încercând să avansez

imaginile se încheagă într-un colaj plauzibil

deşi în contrabalans cantitatea de nelinişte din mine se acutizează

e miercuri şi-s suficient de neghiob încât să sper

că până diseară se vor petrece atâtea

că n-am să pot suporta

după ce am împlinit 25 de ani

ziua de naştere a-nceput să-nsemne ceva

când deschizi ochii în dim. zilei-de-naştere te ridici în capul oaselor străbătut de-o undă de jenă inexplicabilă fără niciun chef

îţi vine să-ţi bagi picioarele în tot şi-n toate să zaci într-un bar unde nu te cunoaşte nimeni şi mesele scaunele să se rotească uşor în reluare

am pierdut teren am pierdut prea mult teren cramponându-mă de idioţenia paternă a fam. khasis cele mai importante reguli se numesc priorităţi mai adun salivă în vârful buzelor peste-un an o să fiu aşezat tot aici ?

nu cred nici eu ce spun în ianuarie am făcut

treizeci de ani nu ştiu când naiba o să mă opresc orele de ură s-au coagulat

în plex în cap în salivă în limbă în gambe în pumni

în coate în gât în retine

ar trebui să procedez ca laur

să ies în curte să urlu

să aud doar urletul meu

consolându-mă

spargându-se de zidurile de apărare

consolându-mă

dar sunt prea social

cu picăturile de ipocrizie pleoc pleoc pleoc în zonele celorlalţi cu laşităţi cu minciuni cu politeţuri jalnice aşteptând să-şi facă efectul

între ţigări şi cafea detaliile stinse ale unor feţe ce par acum de tablă sunt feţe pierdute ca nişte cartofi putrezi în serile când fumul de ţigară

se depune ca un poem bun refac un nas o bărbie o expresie facială

live fast die young m-a ţinut în priză din ’94 până prin ’98 când m-am plictisit brusc de sexul de voie de nirvana the doors alcool dublu rafinat cu zahăr ars şi cu apă chefuri bezmetice până cădeam laţi bloody-mary castraveţi muraţi hendrix diazepam şi-aşa mai departe şi aşa mai departe până am pus mâna pe-un polonic şi-am făcut praf bucătăria camera de zi şi dormitoru’

o săptămână am hălăduit prin baruri cu gruici şi ada o săptămână m-am chinuit s-o conving pe laura să se-ntoarcă şi-au început chiriile

sacii cu haine aparatele casnice relaţiile isterice cu vecinii răsărituri şi apusuri în doi

apoi răsărituri şi apusuri pe unde şi cu cine
apuca fiecare mărturisiri lacrimi tu nu mai bei eu
nu mai umblu brambura şi-o să ne înţelegem de
minune apoi încă un avort
apoi după un colţ a luat curba un mercedes
negru
şi te-am văzut din ce în ce mai rar
aşa că am învăţat câteva chestii noi:
să nu am încredere în proprietarii de
mercedesuri
să-mi spăl chiloţii
să mătur sub covor
să pun o haină pe umeraş
adică să o duc de azi pe mâine cât pot eu de
normal uneori cred că am plămâni noi ficat nou
circumvoluţiuni săpunite şi şterse cu prosopul
că vorbesc cum vorbesc toţi oamenii mă bate
gândul să culeg căpşuni în spania
dacă m-au selectat pentru rai sper să fie ca o
ejaculare eternă deşi am cam uitat cum e aş vrea
să mă simt şi eu o dată indestructibil
să primesc loviturile calm şi senin în coşul
pieptului
în timp ce vorbesc la telefon sau îmi consum
cina
vizionând *o scrisoare pierdută* cu toma
caragiu
răul să vină spre mine tiptil ca o pisică
pândind oalele
căreia îi trag un şpiţ sau o
înlătur cu piciorul pe sub masă da
mi-ar face plăcere să miorlăie
o vreme

în casă cu doi bătrâni
unul a dat ortu’ popii
ouă fierte bere canapea grădină
o vreme la v. leac care mă mobilizează la orhideea
o vreme la sorin cu rammstein
dup-aia mă întâlnesc cu laura
îmi dă nişte bani cafea ţigări ciocolată
mă sărută în staţia de tramvai
întrebându-mă dacă nu cumva am început să mă acomodez cu situaţia cea nouă pe autobuz până la chesinţ
şoferul pune stana izbaşa mă gândesc că-i sfârşitul ambiguu al nebuniei şi-o să scriu despre sfârşitul ambiguu al nebuniei nu va fi de ajuns şi nu va fi de ajuns niciodată
tata nu ne-a zis de alba ca zăpada şi cei şapte pitici e unul din motivele pentru care stau şi privesc peste poartă înecată în şanţ lângă un prun o păpuşă câinii se uită la ea
când se zbenguie pe uliţă câinii devin pişăcioşi îi priveşte
mi-e teamă c-am să sucomb bolnav ca bunu-meu sau ca mama adei într-un salon cu alţi bolnavi mai am până atunci cel puţin aşa cred
când ceva se termină ceva important te simţi neverosimil
trăieşti în uluială ca după apariţia unei farfurii zburătoare sau a unui ou de pe pluto unele rotiţe se învârt din nou
în treacăt fie zis în instrumentele de suflat tre’ să respiri altfel nu-s bune de nimic
(25. sept. 2002) laura stoarce rufe

minicascade de spumă şi detergent o fac să tânjească
probabil se gândeşte la anna karenina cu ligheanul în braţe cu părul strâns la ceafă pregătită
pentru un suicid în gara din radna i-o spun
s-ar zice că-ţi pierzi minţile dragule
apoi pune rufele la uscat blugii mei cu şliţul spre răsărit.
toată noaptea una dintre ferestre a rămas deschisă am intâlnit oameni mai singuri decât mine şi care arată mai rău şi nu ajung toată viaţa la o hotărâre
nu ţin să aflu ce s-a petrecut în realitate
am căutat o reprezentare pentru dragoste în timp ce un fluture a intrat din întâmplare apoi a reuşit să iasă
lovindu-se totuşi de marginea geamului
flash one
câinele încă nu a murit
l-am privit cum stă ghemuit lângă stiva de lemne rotindu-şi globii oculari după găini, cocoşi, poate o căţea tolănită la soare poate se roagă la dumnezeul câinilor pentru un os care nu se termină niciodată
un ideal măreţ la care năzuieşti
în preajma unei tinere femei învăţând tehnica ţesutului
sau amintirea piticilor negri
plecaţi undeva
unde să nu-i mai găsească nimeni **flash two**
privesc de pe balconul apartamentului meu din lima

o logodnică încălţată cu sandale
logodnica se uită şi ea la mine
cred că are ochii căprui
mă gândesc câte promisiuni ne-am putea face
scufundaţi la mine în cadă
cum ne-ar sta îmbrăţişaţi ascultând salieri
şi afară ar începe să ningă
cum ar ieşi oamenii pe străzi uimiţi
ar fi mai mult decât mi-aş putea închipui

date personale

1) frec călcâiele şosetelor (nişte şosete primite din austria pe care s-a imprimat imaginea turnului eiffel)

îmi spun că sunt responsabil, util (la radio cătălin rusu a băgat corelli)

când beau cafea din cana pe care v. leac mi-a adus-o de la praga

o ţin în aşa fel încât franz kafka în pardesiu şi cu baston

să-mi stea o zecime de secundă în faţă

un gândac îmi traversează globii oculari -

un cuier, patul, haine, scaune, o masă mică, o masă mare

două prosoape, casetofonul, cărţile, încălţămintea

îmi rotesc capul de la stânga la dreapta şi

de la dreapta spre...

repetându-mi cu o voce baritonală:

ei, bine, omule, eşti plin de speranţă -

şi mă ridic pentru o clipă în vârful picioarelor plin de speranţă

2) singurul lucru utilizabil pe care îl am de la tata e-un glonte care nu a împuşcat niciun om

niciun zid

mă întreb dacă nu cumva o să-mi piară curajul în ultima clipă: fără muzică fără alcool şi mai ales să fie în toiul zilei nu pretind că-i o soluţie mai degrabă o păcăleală -

în decembrie mi-am imaginat viaţa alături de iulia balcanaş:

mic-dejun relaxat cu iulia balcanaş

prânz duios cu iulia balcanaş

cină la luminare cu iulia balcanaş

nopţi surpriză cu iulia balcanaş

(rest emoţional din partea întâi):

în după-amiaza în care am primit cana cu franz kafka

am văzut şi filmul *noi albinoi*

l-am observat pe *noi* intrând în subsol şi ieşind din subsol

eram în spatele garajului acasă la v. leac

beam bere nepasteurizată şi râdeam cam o dată la 5 min.

3) bădiţa mi-a zis la telefon că nu mai poate să mestece carnea

şi că brecht, deşi avea aceleaşi probleme, ştia să atragă femeile, io iau carnea o fierb îndelung

câinele meu rebotezat domnul osache

se deplasează tot mai încet şi latră rar

a îmbătrânit dar se descurcă mai bine decât mulţi oameni

în mijlocul mesei am aşezat o cană de îngheţată

o cupă de sticlă – o tânără femeie s-a hotărât să mă încurajeze

îi zic pocal

am băut apă din pocal iluzionându-mă că sorb gin îmi trece prin minte cum tânăra femeie ţine pocalul în bătaia razelor de soare undeva la marginea unui oraş -

4)când îl mângâi pe domnul osache pe creştet realizez că pentru el e-o apreciere decisivă.

e pre târziu ca să-mi sun vreun prieten mă dezbrac de toate hainele şi mă plimb prin casă îmi pipăi venele puţin umflate

îmi studiez organele genitale bălăngănindu-se în semiîntuneric – şi mă mir ca-ntodeauna

(probabil că aceeaşi senzaţie 1-a purtat p' un tip din epoca de piatră înapoi în peşteră) pielea de pe antebraţ pare mai subţire decât aripioarele unei muşte mă abţin

5) ar merge *jeremy* sau *dissident* vocea din off al lui eddie vedder anihilându-mi complexele: pântecul, frica de şobolani şi de poliţişti, dantura ţăndări, relaţiile cu femeile, grupurile cu mai mult de patru, cinci oameni.

mă simt atât de stupid cum lâncezesc tolănit pe canapea (pe canapeaua asta au murit doi membrii ai familiei) gol şi năuc încât nu-mi pot imagina decât plaja nenorocită de la lipova, pe ada luând-o în zig-zag spre vest şi doi pescari şuşotind cu ţigările-n gură apoi mă îmbrac precipitat

de parcă tocmai l-aş fi omorât pe buticarul la care-s dator şi reîncep: mănânc beau citesc mătur zăpada ascult muzică şi deşi nu s-a întâmplat ştiu că s-ar fi putut întâmpla.

6) îmi număr ţigările mai am paisprezece am calculat că dacă fumez câte una

la fiecare 40 de minute o să am ce fuma până

dimineaţă bună-mea o să-mi ia un pachet pe la 8 a.m. şi tot pe la 8 a.m.

voi reîncepe să acumulez şi să pierd

şi să caut un client pentru două cămăşi de vară

60.000 bucata

(florian lungu zice că-n klangenfurt au conservator) mă străduiesc să găsesc o cale de a comunica nu pricep de ce dar toţi par s-o facă inclusiv laur care a devenit bărbierul ospiciului

7) într-o zi ca să ajung la arad

i-am şutit bătrânei 200.000 (nu mi-a reproşat nimic ştie şi ea că nu mai are mult de trăit statul român îi alocă lunar 800.000 lei vechi) am băut două beri până să vină busul

am vorbit cu vânzătoarea şi am fumat holbându-mă la ce era pe rafturi

de ce bei ? nu ţi-e rău la mahmureală ?

dacă aş avea o nevastă i-aş pune tot felul de întrebări idioate

da, dar tu nu ai.

la prânz

iarba, frunzele de dud

sunt verzi cu o nuanţă de galben

la fel şi cutiile goale de bere balsam pentru păr

coca-cola lamele de ras uitate printre buruieni -

e sfârşitul lui octombrie, nimeni nu mai înoată, plimbările de-a lungul şirului de sălcii au încetat

sunt în preajma ţevii de acumulare şi mă uit pe celălalt mal

la cărămiziul zidurilor fabricii de textile
credea că pereţii camerei sale sunt cei mai frumoşi din
numai ea ştia să-şi sprijine capul în felul ăla
firav trist
întrebându-mă dacă mi-ar plăcea în peru.
fiul meu se retrăgea adeseori în camera sa de studiu; cu toţii
speram că va fi marea lovitură (costumieri scenarişti producători)
gesturile sale hotărâte, decise îmi aminteau
de mişcările braţelor unui barman din pamplona când pregătea o băutură întregul şir aşezat la pult îl urmărea cu ochii pe ceas (pe pereţii barului un gaucho înrămat vâna un struţ).
doamna stela
e alături, în faţa ferestrei deschise – plânge ?
zâmbeşte cumva
unui bărbat misterios ? -
pocneşte seminţe-ntre dinţi şi priveşte luna
doamna stela o alintă luny
asta poate însemna ceva pentru ceilalţi:
închipuiţi-vă în preajma
unei pisici pândind un calamar
şi, pe un podeţ, kevin spacey
bâţâindu-şi picioarele
în aşteptarea răsăritului.
te poţi trezi într-un aeroport căutând o batistă,
te poţi trezi cu ochelari de soare şi baston sau străbătând în lung şi-n lat parcul ospiciului
cu urme de spumă pe la colţurile gurii,
fară curea, fără şireturi, fără măreţie: un

muncitor prăfuit care preferă romul ieşind de la fabrica de abţibilduri.

mergeam mână în mână prin mail îmi povestea despre un cinematograf în aer liber şi cum s-a dus acolo pentru că îi plăcea la nebunie cum suna în aer liber

a repetat de vreo trei ori pe tonuri diferite: în aer liber în aer liber în aer liber

aveau nişte rafturi înalte brazi împodobiţi cu beculeţe şi vânzătoare care îţi zâmbeau ca şi cum lumea ar fi reuşit în sfârşit

dintr-o fântână arteziană apa ţâşnea la intervale regulate formând o cupolă

erau câţiva pe acolo care intraseră doar pentru că simţeau nevoia de căldură şi ţineau la iisus

arătau ca un grup de holograme strânse una-n alta

noi ne-am cumpărat felicitări ciocolată globuri argintii şi am vorbit despre insule arhipelaguri şi despre ce-am face dacă n-am muri niciodată mi-am omorât ziua cu nişte reviste cu spanac, cu vin, cu crăpatul lemnelor, de-o vreme nu mă mai sună nicio femeie, EA cu atât mai puţin, când şi când câte-un prieten, seara dau o tură prin curte – privesc cerul, navetiştii care vin de la autobuz, îl privesc şi ei… urmărindu-i îmi dau seama că foamea doboară un om mai repede decât frica, decât dragostea, e bine de ştiut.

am început să am azi 31 de ani
şi mi-am măsurat scula: 15,9 cm.
unii o au sub 15,9 dar îşi fac treaba mai bine.
eu aş fi vrut s-o am atât de mare

încât să încapă-ntr-o husă
şi-o studentă la conservator înnebunită după mine. ninge şi sorb ceai fierbinte dintr-o cană de inox îmi cultiv sensibilitatea, nevoia de a comunica, aşa cum spunea delmore schwartz, trecutul, problemele emoţionale deşi a început să mă cam plictisească.
nu se ştie niciodată -
big mama, papa, fane de la parter
au repetat-o oricui trecea pe lângă ei.
şi-a îndesat lucrurile în două plase s-a uitat sub masă
a deschis sertarele a închis sertarele
pentru ultima oară a ascultat clopoţeii de la uşă -
m-a privit cum dorm
a luat 100.000 pentru biletul de autobuz
lăsându-mi restul banilor muzica berea
caietele cauciucurile
senzaţia că la nici 50 m distanţă
un băiat bolnav şi răutăcios
se va gândi mereu la mine.
n-a lăsat niciun bilet.
ştiu că aerul de primăvară & cireşii gata să-nflorească pot declanşa o stare de siguranţă durabilă, o energie caldă, somptuoasă întreţinând un fel de blândeţe a înstrăinării.
mi-e cam rău, beau un vin de 30 de lei.
iau noaptea ca pe-un reflex,
fotografiile vechi, portocalele, merele ornamentale
şi-i cât pe-aci să trăiesc ceva plauzibil deschizând uşa pa *ballad medley*

deşi sunt de-o oră-n grădină şi câinele aleargă printre răsaduri dând din coadă cu acea bucurie care-i doar a câinilor. noi, omule, visăm şi credem.

fragmente de granit cu aripioare – totul imprimat ca-ntr-o imagine a libertăţii (oameni graşi intrând la *abc*

ieşind terminaţi de la cinematograf bătrânei discutând despre monocluri tot ceea ce ai putea dărui vecinei de bloc) – sunt aşezat pe-un butuc, îmi aleg o melodie

şi modulez ca de la amvonul bisericii din radna. pe un ton plin de încredere, de încredere – fiecare merită ceva consolator pe lumea asta: un sul de hârtie igienică, un animal de casă

ori o pară tăiată-n două în miezul verii – şi-i singurul moment bun din întreaga zi,

legătura cu o superforţă.

abia când ies la suprafaţă şi rămân la suprafaţă…

so, m-am ridicat din pat, am fluierat, am făcut o baie & mi-am ras mustaţa – apoi am mâncat

şi nimic nu m-a împiedicat să mestec, să înghit.

aş vrea să fiu
altundeva
dacă aş fi altundeva
aş vrea să fiu aici
închipuindu-mi că
un poem ar deveni, nu ştiu cum,
mai important, decât frigul,
şi durerile de dinţi.
asociind armonia cu un chec glazurat cu

ciocolată sau cu
ochii lui petea
când l-am scos din cuşcă
(se uită la mine cum m-aş uită eu la un extraterestru,
dacă aş întâlni un extraterestru), de fapt,
un minut de armonie
şi siguranţă
poate să vină după
ce pâca mă roagă să-i fac o scrisoare
şi-mi aduce 2 beri
pentru asta
sau când stau ziua în pat citind *arta popescu* ca astă-vară când îi dădeam trifoi lu' petea; ca şi cum hotărârea cu care-ncep un poem m-ar scoate din rahat
robinson
robinson şi-a plătit întotdeauna datoriile
pe noptieră se află cartea preferată a lui robinson: *călătoriile lui gulliver.* pe unul din pereţii sufrageriei atârnă o lanternă ornamentală: this is the light power
programul lui robinson:
— una bucată lamă
— faleza
— vodca
— pe plajă
— scurtele mele păreri despre toamnă & pescăruşi
— tre' să scap de accentul tâmpit de ţăran texan chiar în seara asta
apoi i-au găsit vechiul ford pe pod, cu motorul pornit

vechiul ford negru cu un început de rugină în care tânărul robinson

punea la cale excursii partide de vânătoare căsătorii cu tinere din auckland

tânărul robinson care nu exista decât în mintea

lui robinson la 50 de ani:

robinson pe scări cu capul plecat

robinson într-un palton abia cumpărat

călcând cu o anumită grijă pe nisipul plajei cu pantofii lăcuiţi.

ceva scris de robinson:

...fără să amintesc de senzaţiile acelea care te rod

te tot rod şi de care nu te poţi despărţi

acum amprentele se umflă ca nişte enciclopedii uriaşe.

telefonul transparent al lui robinson nu sună niciodată.

acum robinson doarme întors pe partea dreaptă, . ferestrele sunt deschise (ferestrele sunt deschise noapte de noapte,

astfel robinson se simte curat) şi telefonul începe să ţârâie uşor

draperiile capătă forme ciudate din pricina brizei oceanului

fantoma lui timur lenk luptători de sumo încovoiaţi

pescăruşi în cădere liberă

femei însărcinate s.a.m.d. -

la mijloc sunt coşmarurile lui robinson

cele cu corpul său întins pe plajă,

atins când şi când de ocean

(câteva scoici îi plutesc la picioare)
şi robinson se gândeşte adeseori cu teamă
că va trebui să doarmă din nou
se gândeşte la somnul său în timp ce soarbe
din paharul cu vodcă ori îşi ia micul-dejun
(aş vrea ca un om foarte calm, aproape invizibil
să apară brusc în cadrul uşii şi să-mi spună ceva de genul:
ai putea să-ţi cumperi un papagal
pe care să-1 hrăneşti zi de zi,
fă-o pentru mine).
o dată pe săptămână
robinson se ridică de pe scaunul său favorit, părăseşte terasa
şi porneşte către cabina telefonică vizavi de magazinul de antichităţi în care tânărul robinson a lucrat cândva – intră şi formează numărul de acasă, ascultă vreo zece secunde,
aşază telefonul în furcă şi se imaginează cu barbă & mustaţă, se amuză, vede un bucătar de ghips şi se amuză din nou.
Contravaloarea timbrului literar se virează în contul Uniunii Scriitorilor din România NR. R044 RNCB sioi 0000 0171 0001 B.C.R. UNIREA I BUCUREŞTI
recomandare
1 OBSERVATOR
"”’ *mm* /
—ULTURAL

cu Khasis sunt într-un film care se va termina atunci când unul dintre actori va muri. îl iubesc

pentru că nu s-a autopromovat niciodată; e cât se poate de dezinteresat; cu el am fumat ultima ţigară înainte de a ne lăsa de fumat; urlăm împreună la filme de groază; la amândoi ne este frică să trecem peste calea ferată neînsoţiţi; el niciodată nu găseşte ieşirea într-un super-market; e ferm convins că dumnezeul câinilor a creat lumea şi universul; filmul e la jumătate; noi suntem singurii spectatori din sală; suntem foarte fericiţi şi distraţi. V. Leac

Ucfl
••ii ferire
9786068342290
www˙cdpl.roeditura@cdpl˙ro